US HEU EQUIVOCAT DE NÚMERO.

Basat en la novel·la d'Allan Ullman i Lucille Fletcher.

ANNEX 1

"Imagineu un home assegut al sofà
preferit de casa seva.
A sota, hi ha una bomba a punt
d'explotar.
Ell ho ignora, però el públic ho sap.
Això és el suspens."

Alfred Hitchcock.

FOSC

Sentim el soroll de les tecles d'un telèfon en ser marcades. A continuació, el molest i repetit to de línia ocupada (comuniquen). Algú penja el telèfon furiosament.
APAREIX EL TÍTOL:

US HEU EQUIVOCAT DE NÚMERO

FADE IN CAP A...

1 EXTERIOR. 43 DE SUTTON PLACE, MANHATTAN – NIT

Ens trobem en un barri ric de Manhattan. Veiem una de les cases, la llum de la qual és encesa. Al fons, hi ha un riu i un pont que el travessa. Per sobre el pont, passa un tren.

2 INTERIOR. DORMITORI DELS STEVENSON – NIT

PRIMER PLA d'un rellotge digital. Marca les 21:30. Ens n'allunyem una mica i descobrim que és sobre una tauleta de nit. Ens hi passegem i veiem també una làmpada, un marc amb la foto d'un casament, pots de medecines, mocadors de paper usats i un telèfon. Tot és una mica fosc, les llums són apagades però ens arriba claror del carrer.
Una mà enjoiada agafa el telèfon, seguim la mà i descobrim la CAROLINE STEVENSON, 30 anys, bella però demacrada, tota maquillada,repel·lent, enfurismada i amb el rostre en la penombra...
Marca un número i aquest comunica. Penja amb força.

CAROLINE STEVENSON
(irada)
No pot ser… (cridant) No pot ser!

S'ajau al llit on era asseguda i tanca els ulls. Està suant. Al cap d'uns moments s'asseu amb l'esquena recolzada al capçal. Al costat, en una punta del llit hi té un ordinador portàtl. L'agafa.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(sentim de fons el tecleig i la seva veu continua enrabiada, PRIMER PLA del rostre)
Blog de LEONA DE MANHATTAN, última entrada: PAUSA
On és? Per què no ve? Per què coi ha decidit faltar-me aquesta nit?,

precisament aquesta en què estic tota sola? Ell no és així, ell sap que això em fa mal, molt de mal… Per què m'ho fas això? Saps que estic molt malalta...I si t'hagués passat alguna cosa, jo ho sabria...!

Agafa el telèfon i torna a trucar. Surt el contestador…

BÚSTIA DE VEU (VEU OFF)
El telèfon al que truca és apagat o fora de cobertura. Pot deixar un missatge després de sentir el senyal.

Piiiiip.

CAROLINE STEVENSON
(histèrica)
Henry! Porto tota la tarda trucant-te! Al despatx comuniques, t'he trucat al mòbil i no el tens ni encès, t'he enviat missatges… i RES!

Penja i esbufega, es treu el portàtil de la falda i s'estira. Mira cap a la tauleta de nit, ens hi desplacem i descobrim que mira el marc de fotos. Hi surt ella de jove amb un home; ella amb un vestit de núvia magnífic, i ell amb un esmòquing. No els veiem bé les cares, queden tapades per una ombra. Podem interpretar que s'hi mouen molts diners per allà. De cop, se sent un to polifònic. Un mòbil, amagat sota els mocadors, s'il·lumina, sona i vibra. CAROLINE s'incorpora, l'agafa i se'l mira. Fem un ZOOM LENT cap al seu rostre.

CAROLINE STEVENSON
(llegint)
Té nous missatges a la bústia de veu. PAUSA LLARGA. Oh! Deu ser d'en Henry!

Marca un número curt i ella i nosaltres sentim…

BÚSTIA DE VEU (VEU OFF)

Teniu un missatge nou, número: ocult. PAUSA. Missatge rebut avui a les 21:30.

se senten uns sorolls a l'altra banda de la línia, com si alguna cosa fregués amb una altra, i després…

VEU PRIMERA
(d'home, trencada, profunda i greu, llunyana)
Feia estona que et buscava. Digues George.

GEORGE (VEU SEGONA)
(plana, nasal)
Has rebut el meu missatge?

VEU PRIMERA (VEU OFF)
Sí, però… és per aquesta nit?

GEORGE (VEU OFF)
Sí, i tot és a punt. Acabo de parlar amb el nostre client. M'ha dit que no hi ha moros a la costa.

La CAROLINE fa cara d'estranyesa, de no entendre res.

CAROLINE STEVENSON
Però això què és? Qui són aquests tios?!

Sembla que va a penjar, però és tafanera i continua escoltant.

VEU PRIMERA (VEU OFF)
D'acord. I l'hora continua sent la mateixa?

GEORGE (VEU OFF)
Sí, un quart de dotze. En principi tot hauria d'anar com una seda. PAUSA. A veure, torna-m'ho a repetir tot, vull saber si ho has entès.

VEU PRIMERA (VEU OFF)
A les onze en punt, entro per la finestra de la cuina que hi ha a la part de darrere de la casa. Després, m'espero que passi un tren per sobre el pont per si la finestra de l'habitació és oberta i ella crida.

La CAROLINE es va esgarrifant gradualment. S'acosta tant com pot al mòbil per sentir-hi millor.

GEORGE (VEU OFF)
Molt bé.

VEU PRIMERA (VEU OFF)
Ah sí, ja no me'n recordava. Amb un Ganivet va bé?

GEORGE (VEU OFF)
Perfecte. Però fes-ho ràpid. El client no vol que pateixi gaire. PAUSA LLEU. I pensa en endur-te'n els anells, els braçalets i totes les joies que trobis dins el calaix; així semblarà un robatori. Tot clar?

VEU PRIMERA (VEU OFF)
Tranquil George, no la cagaré; ja em coneixes.

GEORGE (VEU OFF)
Entesos doncs. Et dono l'adreça, és a …

Se sent un soroll com de cop i es talla la conversa.

BÚSTIA DE VEU (VEU OFF)
No teniu més missatges.

La CAROLINE està histèrica i morta de por. gemega.

CAROLINE STEVENSON
(cridant)
És horrible! Espantós!

Posa la cara entre les mans i s'està així uns moments per asserenar-se. Agafa el portàtil i escriu...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(alterada, tecleja amb rapidesa. PRIMER PLA de la seva cara)
Blog de LEONA DE MANHATTAN, última entrada: PAUSA
Mare meva! No us ho creureu! Acabo de sentir dos homes planejant un assassinat! No en tinc cap dubte! Parlaven d'un ganivet i tot! Què puc fer ara? intento d'oblidar-ho? Però, i si és

una pobra dona com jo mateixa, sola i invàlida? Truco a la policia?

FADE IN CAP A …

3 INTERIOR. DORMITORI DELS STEVENSON – NIT

Per una finestra oberta veiem la ciutat de nit. Un tren s'allunya i el sentim passar per sobre el pont, molt fluixet. Ens passegem per l'habitació, distingint una decoració molt rococó entre les ombres. Mentre la càmera es desplaça a poc a poc per l'estança, sentim la CAROLINE parlar per telèfon. Acabem parant-nos davant el llit, on és ajaguda.

TELEFONISTA (VEU OFF)
(veu cansada)
Senyora,el 112 és un telèfon per a emergències…

CARONILE STEVENSON
(enutjada)
I que no ho és això una emergència? Algú pot cometre un assassinat en menys de dues hores!

TELEFONISTA (VEU OFF)
Però senyora,si no sabem ni qui són!

CAROLINE STEVENSON
(molt enrabiada)
Miri, no estic per ximpleries! Si vostè no em vol ajudar, al menys posi'm amb la policia! I ràpid!

TELEFONISTA (VEU OFF)
(sospira)
D'acord…

Se sent una fressa a l'altra banda de la línia. Sentim el so de trucada. Despengen.

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
(fatigat)
Aquí la comissaria de policia del districte 17. Parla el sergent Duffy.

CAROLINE STEVENSON
(histèrica)

Hola, sóc la Caroline Stevenson, del número 43 de Sutton Place. Us truco per informar d'un assassinat.

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
(perplex)
Com diu senyora?

CAROLINE STEVENSON
(cridant)
El que sent! Dic que vull denunciar un assassinat!

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
Tranquil·litzi's dona! Què és el que passa?

CAROLINE STEVENSON
Es tracta d'un assassinat que encara no s'ha comès… però volen fer-ho aviat! Ho he sentit tot per telèfon!

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
(una mica nerviós)
Com que ho ha sentit per telèfon?

CAROLINE STEVENSON
Que sí! Algú em deu haver trucat per error i quan ha saltat el contestador no ha penjat el telèfon, i llavors he sentit dos homes parlant d'un assassinat!

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
I on se suposa que s'ha de cometre aquest assassinat?

CAROLINE STEVENSON
(amb decisió)
Doncs en un lloc perfectament definit. Els dos homes parlaven d'assassinar a una dona amb un ganivet a un quart de dotze d'aquesta mateixa nit! En una casa a prop d'un pont! Estic molt afectada ara mateix!

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
Ho comprenc. I quan ha escoltat aquesta conversa?

CAROLINE STEVENSON
Deu fer uns cinc minuts…

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
I com m'ha dit que es diu vostè?

CAROLINE STEVENSON
(molesta)
Caroline Stevenson, visc al 43 de Sutton Place, prop del pont.

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
I viu tota sola?

CAROLINE STEVENSON
No, no. Visc amb el meu marit, però encara no ha arribat a casa… l'he estat trucant tota la tarda però no…

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
(tallant-la)
Bé senyora, farem el que podrem.

CAROLINE STEVENSON
Però senyor Duffy, es que estic molt amoïnada amb tot aquest assumpte… Hem de fer alguna cosa per aquesta pobra dona! I no podrien enviar alguna patrulla pel meu barri també?

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
(sospira)
Miri senyora, vostè sap quants ponts hi ha a Manhattan?

CAROLINE STEVENSON
Sí, però…

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
(tallant-la)
I què li fa pensar que aquest assassinat hagi de tenir lloc al seu edifici? Potser ni és de Nova York la conversa que ha sentit! Em sap greu senyora, però en aquesta ciutat es cometen molts assassinats, i si poguéssim impedir-los, ja ho faríem. Però amb tan poca

informació... que potser pensa que és el seu, l'assassinat que volen cometre?

CAROLINE STEVENSON
(riure nerviós)
El meu? Si home!, no sigui ridícul! A mi ningú vol assassinar-me!

SERGENT DUFFFY (VEU OFF)
Així doncs, senyora, no es preocupi per res. I si no li sap greu, hi ha altres coses que em reclamen. Bona nit.

El Sergent Duffy penja a l'altra banda de la línia. La Caroline deixa el telèfon sobre la tauleta de nit i es pren una pastilla d'un pot que hi ha a sobre. Es deixa caure al llit altre cop. Sentim com respira exageradament fondo i que es va tranquil·litzant.
Es recolza al capçal del llit, agafa el portàtil i tecleja...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Blog de LEONA DE MANHATTAN, última entrada: PAUSA
La policia d'aquest país cada dia és més inepta! Acabo de trucar per denunciar l'assassinat i tinc la impressió que se m'han tret de sobre! I en Henry que encara no arriba... el torno a trucar?

Encara amb el portàtil a la falda, agafa el telèfon i marca un número. Sona i sona, però ningú l'agafa.

CAROLINE STEVENSON
(cridant)
Contesta d'una vegada!

Penja. Torna a estar enfurismada. Es treu l'ordinador de sobre de males maneres i s'estira. Mira cap a la porta mig oberta. Es fa un silenci. Passem de la porta a la tauleta de nit, són les 21:45, ho veiem al rellotge. Apareix a la mà de la CAROLINE i obre el primer calaix. En treu una pinta i un mirallet. S'asseu millor i comença a pentinar-se i a mirar-se, i taral·lareja. Deixa la pinta al calaix i en treu un pintallavis. Es pinta els llavis. Fa un bot quan sona el telèfon i triga un xic a agafar-lo.

CAROLINE STEVENSON

(totalment repel·lent, amb un to musical)
Sí?

Apareix la veu d'en JIM COTTERELL, pare de la CAROLINE, milionari.

JIM COTTERELL (VEU OFF)
(to de veu tirant a alt, veu molt melosa)
Com està la meva nineta avui?

CAROLINE STEVENSON
(exagerant molt, amb dramatisme)
Papa, que bé que em truquis! Estic fatal ara mateix!

JIM COTTERELL (VEU OFF)
(amb neguit)
Què et passa preciosa?

CAROLINE STEVENSON
(somicant)
Doncs que no sé on és en Henry, i he escoltat un assassinat per telèfon i...
(tall)

TALL CAP A...

4 INTERIOR. DESPATX D'EN JIM COTTERELL – NIT

Veiem assegut en un escriptori a en JIM COTTERELL, un home gros, amb bigoti, 60 anys llargs, algunes canes. És un home...peculiar. L'habitació és fosca i només està il·luminada per un llum que hi ha sobre la taula. Sosté el telèfon apartat de l'orella i se'l mira com si estigués guaitant a un sonat.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(cont.)
…estic molt alterada, he trucat a la policia i han passat de mi, ja no sé què fer i…

JIM COTTERELL
(tallant-la, fa cara de divertit)
Va, va, pinyonet, si parles així no t'entenc. Que no veus que això que em dius no té sentit? (mig rient) com vols haver sentit un assassinat per telèfon? I a aquest Henry què coi li passa?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(exasperada)
Però papa, escolta'm! dic que en Henry encara no ha arribat a casa i estic tota sola! No sé què li pot haver passat, i a tot arreu on el truco comunica! Mai m'havia fet una cosa com aquesta!

En JIM COTTERELL posa els ulls en blanc i recolza el cap en un braç, sobre la taula.

JIM COTTERELL
(remugant)
Francament nena, què vols que t'hi digui? Ja t'ho vaig dir jo que no feies bé casant-te amb un home com aquest. És que em treu de polleguera que faci això! No dóna més que excuses, i ni que se n'hagués anat a l'assemblea de Boston, t'ho hauria hagut de dir!

TALL CAP A...

5 INTERIOR. DORMITORI DELS STEVENSON – NIT

Trobem la Caroline Stevenson repenjada al llit, tal com l'hem deixada. Està molt exaltada i alarmada. Fa cara d'incredulitat.

CAROLINE STEVENSON
Què dius papa? De quina assemblea em parles?

JIM COTTERELL (VEU OFF)
No t'ho va dir en Henry? Hi ha una mena de convenció per farmacèutics, i l'altre dia en l'e-mail del darrer informe em va comentar que potser s'hi passaria. Però, és que encara que hagi decidit anar-hi a l'últim moment, la seva obligació era dir-t'ho!

CAROLINE STEVENSON
(capficada)
No ho sé. PAUSA. Potser ha intentat avisar-me i no ha pogut…

JIM COTTERELL (VEU OFF)

(pràcticament tallant-la, enfadat)
Tu no pateixis cuca, ja hi parlaré jo amb aquest idiota!

CAROLINE STEVENSON
(somicant altre cop)
El pitjor de tot és que no puc parar de pensar en l'assassinat... (tall)

TALL CAP A...

6. INTERIOR. DESPATX D'EN JIM COTTERELL - NIT

En Jim Cotterell està fumant un cigarret, mirant com el fum surt d'entre els seus llavis i s'enlaira. El telèfon és sobre la taula, totalment desatès.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(cont. se sent molt fluix ja que som lluny de l'aparell)
...estic molt preocupada, papa! PAUSA.
Papa? PAUSA LLARGA.
(cridant)
Papa!

En JIM COTTERELL se sobresalta i agafa el telèfon.

JIM COTTERELL
Calma't bonica! Si segur que ha sigut una broma!
(mig rient-se'n una mica)
Qui vols que parli d'un assassinat per telèfon?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(molesta per la mofa)
Que et dic que era de veritat! I a més no em sento segura, aquí sola a casa…

JIM COTTERELL
(remenant-se i furgant-se el nas i examinant el dit de tant en tan per si hi ha petroli)
Ostres! Una coincidència ben fastiguejadora… I així dius que has trucat a la policia?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)

Sí! I no m'han fet gens de cas! No m'han pres gens seriosament!

JIM COTTERELL

Mira, tu ja has fet tot el que has pogut, ara no t'hi amoïnis més. PAUSA. Escolta, ara he de marxar, demà et tornaré a trucar.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)

Bona nit papa.

JIM COTTERELL

Bona nit reineta.

Penja el telèfon i fa una llarga calada. Sospira exhalant el fum, s'aixeca i tanca la llum de sobre l'escriptori.

FOSC.

FADE IN CAP A...

7. INTERIOR. DORMITORI DELS STEVENSON – NIT

Veiem el rellotge digital. Passa de marcar les 21:50 a les 21:51. Ens desplacem i trobem la CAROLINE STEVENSON estirada, donant-nos l'esquena. Seguim el seu contorn, cap als peus, i tornem a pujar cap a dalt. De cop, es gira i es reclina una mica. Agafa el mòbil de sobre la tauleta de nit i comença a prémer botons amb molta ànsia.

CAROLINE STEVENSON

(murmurant, per a ella mateixa, sembla que busca alguna cosa)

Jota, jota… on és la jota? Ah! Aquí… Jackson… Jacobs… Jagger… Jennings!

Agafa el telèfon fix amb l'altra mà i marca el número que hi ha al mòbil. Se sent el so de línia. Espera.

FOSC

FADE IN CAP A...

8. INTERIOR. SALÓ DE L'HOTEL ELIZABETH PRATT – NIT

Som en una sala gran, rònega, antiga i poc decorada. Hi ha alguns quadres però són foscos i depriments. Totes les cadires són entapissades amb mal gust. Tot de taules diferents estan escampades per l'habitació, i reunides als voltants d'aquestes hi ha una col·lecció diversa de fauna

humana. La majoria són dones grandetes. Hi ha molt soroll a la sala ja que juguen al bingo, i no cessen els xerrotejos i els crits d'aquelles qui fan línia.
Al fons de la sala, una dona molt prima vella i ossuda treu números d'un bombo i els va cantant en veu alta i estrident, mentre mira a la resta de les persones que hi ha a l'estança, és la SRA. JENNINGS. Algú obre l'única porta que hi ha al saló, i apareix una dona de cabells grisos, menuda.

DONA MENUDA
(dirigint-se a la SRA. JENNINGS, amb veu vacil·lant)
Ei! Senyora Jennings!

Tota la sala queda en silenci, mirant-se-la. La SRA. JENNINGS la fulmina amb la mirada.

SRA. JENNINGS
(sorpresa i enfurismada)
Oh! Silenci sisplau! PAUSA
(fa un moviment amb la mà indicant que se'n vagi)
Després, després!

La DONA MENUDA, visiblement intimidada, no es fa enrere.

DONA MENUDA
(titubejant una mica)
És el telèfon… demanen per vostè Senyora Jennings… PAUSA LLEU. És una tal… Senyora Stevenson.

L'expressió de la SRA. JENNINGS canvia, es posa nerviosa. Es queda amb la mà alçada sostenint una boleta amb un número de bingo.

SRA. JENNINGS
(amb recel)
Qui?

DONA MENUDA
Una tal Caroline Stevenson… potser ja ha penjat…

La SRA. JENNINGS se sobresalta amb la idea i li cau la bola a terra. Aquesta rodola fins als peus de la DONA MENUDA.

SRA. JENNINGS
(estressada)

Digues-li que ara mateix hi vaig!

La DONA MENUDA marxa ensopegant-se per la mateixa porta per on ha entrat.

SRA. JENNINGS
(dirigint-se a les dones que juguen al bingo)
Ho sento molt senyores, espero que no us sàpiga greu. És una trucada important de la senyora Stevenson… ja sabeu… la filla del senyor Cotterell, l'amo de la companyia Cotterell… de la meva companyia!

Es posa a córrer cap a la porta.

TALL CAP A

9 INTERIOR. VESTÍBUL DE L'HOTEL ELIZABETH PRATT – NIT

Som davant una gran porta de fusta que s'obre de cop. Apareix corrent la SRA. JENNINGS. Sentim de fons la DONA MENUDA.

DONA MENUDA (VEU OFF)
(parlant per telèfon)
Sí senyora… no senyora… i és clar… no…

La SRA. JENNINGS va cap al racó on és la DONA MENUDA, que li passa un mòbil i marxa espitada. La SRA. JENNINGS fa una inhalació profunda abans de posar-se al telèfon.

SRA. JENNINGS
(amb la respiració una mica entallada)
Digui'm... digui'm senyora Stevenson...

Es deixa caure a una cadira que hi ha a la vora i mira al seu entorn. Descobrim, mentre parlen, un vestíbul del mateix estil que la sala anterior, però amb un mostrador on hi ha una recepcionista que atén a una parella amb maletes. Hi ha uns sofàs amb tres o quatre persones que tenen portàtils a la falda, i xategen concentrats, cada un en el seu món individual.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(veu carregada, està molesta i ho demostra)
Espero no haver-te molestat.

SRA. JENNINGS (VEU OFF)

No, no, què va! Estava jugant al bingo... aquí a l'hotel... sento haver-la fet esperar...!

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
No passa res. Només volia preguntar-te si saps on para el meu marit, el senyor Stevenson, perquè tinc por que no hagi pogut avisar-me i estic una mica neguitosa.

La SRA. JENNINGS s'aparta el mòbil de l'orella un moment, se'l posa contra el pit i fa cara de joia.

SRA. JENNINGS
(molt fluixet, com un murmuri, per a ella mateixa)
Això será emocionant!

S'escura sorollosament el coll i torna a posar-se al telèfon.

SRA. JENNINGS
Doncs... no, no ho sé no... ni idea.
PAUSA
(amb mala intenció, recalcant algunes paraules)
És... "estrany" que encara no sigui a "casa".

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(una mica neguitosa)
No pot ser que s'hagi quedat fins més tard per algun motiu?

SRA. JENNINGS
No... no ho crec. No era pas al despatx quan jo he marxat a les sis.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(ara ja nerviosa, tot i que manté la calma)
No hi era?

SRA. JENNINGS
No. En realitat, hi ha sigut molt poca estona avui... cap al migdia...Llavors ha marxat amb aquella dona i ja no l'he tornat a veure.

Es fa un silenci. La SRA. JENNINGS somriu complaguda.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(amb recel)
Una... una dona?

SRA. JENNINGS
Sí! I s'ha esperat més d'una hora a que arribés el senyor Stevenson. Semblava molt nerviosa.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(titubejant, amb la veu tremolosa)
Era coneguda d'en Henry? Vull dir, havia vingut abans al despatx?

SRA. JENNINGS
(amb emoció continguda)
No, no. Mai havia vingut abans; vaja, això crec... i el senyor Stevenson no ha fet gaire bona cara quan l'ha vista... al menys al primer moment.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
I com es diu, Jennings? PAUSA. Saps com es diu?

SRA. JENNINGS
(fent una mica el ronsa)
Sí... com era...Lovett... York... ah no! Lord! Sí, la senyora Lord,la Sally Lord.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(interessada)
I... Què han fet?

La SRA. JENNINGS mira al sostre, amb cara d'esforç.

SRA. JENNINGS
Em sembla que el senyor Stevenson estava una mica molest. Li ha dit a la senyora Lord que tenia una reunió i que si podien quedar un altre dia, però ella li ha dit que no, que era molt important. Llavors, ell l'ha convidada a dinar. I han sortit.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(molt incisiva)
I ell ja no ha tornat més?

SRA. JENNINGS
(amb cara d'estar gaudint)
No senyora Stevenson, jo he marxat a les sis, com cada dia, i encara no havia tornat. Però... durant la tarda hem rebut un missatge per a ell.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(gairebé cridant, ara ja no està calmada)
Un missatge? De qui? Quan? Quin missatge senyora Jennings?

SRA. JENNINGS
Doncs era del senyor Evans, l'home que ve cada setmana a visitar al seu marit. Un pesat.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(primer quequejant, després sembla molt segura de si mateixa)
Bé...tot això és molt estrany...PAUSA. Però estic segura que si passés alguna cosa important ell m'ho diria! Sempre m'explica tot el que passa a l'oficina!

SRA. JENNINGS
(amb to mofeta, fotent-se'n. Somriu burleta)
Sí, senyora.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(fent-se l'entesa, tot i que es nota que no en té ni idea)
Ha fet alguna referència sobre un viatge a Boston en Henry? Crec... que me n'ha dit alguna cosa.

SRA. JENNINGS
(exagerant)
Ah, això... li ha dit al senyor Cotterell que potser aniria a la convenció de Boston... però no tinc ni idea de si hi ha anat o no...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(seca)
Doncs... gràcies... no vull pas molestar-te més.

SRA. JENNINGS
(melosa, falsa)
Ai, no, no! Moltes gràcies a vostè! Ha sigut un plaer, com sempre! I espero haver-li servit d'ajuda. PAUSA. Tots nosaltres... l'envegem molt senyora Stevenson. I és que us estima i us admira tant el vostre marit!

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(no gaire convençuda)
Sí...

SRA. JENNINGS
(molt pilota, llepaculs)
Espero que li hagin agradat les flors d'avui... he pensat que les camèlies li agradarien, per variar una mica...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(desmotivada´, com absent)
Sí, sí, perfecte... bona nit senyora Jennings.

La CAROLINE STEVENSON penja el telèfon.

SRA. JENNINGS
Bona nit, senyora Stevenson.

La SRA. JENNINGS s'aparta el mòbil de l'orella i penja. S'espatarra a la cadira i mira al sostre. Somriu amb malícia. Deixa anar una rialla a mitja veu.
Descobrim que, prop d'ella, la DONA MENUDA trasteja amb uns papers. Veiem perfectament que ha estat escoltant tota l'estona i ara dissimula. Es mira la SRA. JENNINGS de reüll. La SRA. JENNINGS gira el cap i se la miren. Es miren. La SRA. JENNINGS, avergonyida, s'asseu bé i s'escura la gola.

SRA. JENNINGS
(cap a la DONA MENUDA, amb mal humor)
I tu què mires? Què hi fas aquí?

La SRA. JENNINGS s'aixeca sense esperar resposta i se'n va del nostre camp de visió.

FOSC

FADE UN CAP A ...

10 INTERIOR. DORMITORI DELS STEVENSON – NIT

Estirada damunt el llit trobem, com no, la CAROLINE STEVENSON. Està pàl·lida i tremolosa.
Ens hi acostem i veiem que murmura, concentrada.

CAROLINE STEVENSON
(capficada)
Lord... Lord... de què em sona?

S'aixeca amb molta dificultat, camina a poc a poc i agafant-se a tot arreu cap a un tocador que hi ha al costat de la porta. Encén una llum que hi ha sobre el moble i s'il·lumina un gerro amb camèlies. N'agafa una targeteta petita i blanca que sobresurt i llegeix...

HENRY STEVENSON (VEU OFF)
(amb una veu profunda, afectuosa)
Amb tot el meu amor, Henry.

Arruga la targeta dins el puny i la llança sobre la tauleta del tocador. Ens fixem en el tocador, ple de flascons de perfum, més pots de pastilles, un llibre i un post-it amb quatre coses escrites. L'agafa i, abans que puguem saber què hi posa, sona el telèfon. Tan ràpid com pot, va a agafar-lo.

EVANS (VEU OFF)
(veu profunda, cansada, envellida, amb un marcat accent anglès)
Amb el senyor Stevenson sisplau.

CAROLINE STEVENSON
(encuriosida, cautelosa)
No hi és... de part de qui?

EVANS (VEU OFF)
Sóc l'Evans. PAUSA LLEU. Trigarà gaire? És urgent. He estat telefonant al seu despatx però crec que no hi ha ningú.

CAROLINE STEVENSON
(nerviosa)
No sé on és ara en Henry. Haurà de trucar més tard.

EVANS (VEU OFF)
(amb exigència)

D'aquí uns quinze minuts? És que no tinc gaire temps, a mitjanit marxo de la ciutat...

CAROLINE STEVENSON
No ho sé, provi-ho...

EVANS (VEU OFF)
Gràcies, ja tornaré a trucar. pot dir-li que he trucat, sisplau, quan arribi? Em dic Evans...
(lletrejant)
E-v-a-n-s. és molt important.

L'EVANS penja amb un cop sec. La CAROLINE STEVENSON deixa el telèfon sobre la tauleta i esbufega. Posa el post-it sota la llum...

CAROLINE STEVENSON
(forçant la vista per llegir, exclama)
Però quina mala lletra que fa aquesta criada...
(llegint)
Encàrrecs d'avui pel senyor Stevenson:
A les 15:10 ha trucat el senyor Evans.
A les 16:35 ha tornat a trucar el senyor Evans.
A les 16:50 ha trucat la senyora Lord.
Telèfon 599645942.
PAUSA.
(se sorprèn)
La senyora Lord!

Enfurismada agafa el telèfon i marca un número. Agafa el telèfon una criatura, un NEN PETIT, el fill dels Lord.

NEN PETIT (VEU OFF)
Sí?

CAROLINE STEVENSON
(intrigada, sorpresa)
He trucat a casa els Lord?

NEN PETIT (VEU OFF)
Sí.

CAROLINE STEVENSON

Que puc parlar amb la senyora Lord,
sisplau?

NEN PETIT (VEU OFF)
Sí. PAUSA. Ara?

CAROLINE STEVENSON
(molesta, amb mala baba)
És clar!

Se sent com el nen deixa el telèfon sobre alguna superficie.

NEN PETIT (VEU OFF)
(ho sentim molt lluny. El nen crida)
Mama! Mama, el telèfon!

Un remor de passes ens arriba des de l'altra banda de la línia. És la SALLY HUNT, actualment anomenada Sally Lord.

SALLY HUNT (VEU OFF)
Mani'm?

CAROLINE STEVENSON
(amb dificultats per parlar)
Hola... amb la senyora Lord?

SALLY HUNT (VEU OFF)
Sí, sóc jo.

CAROLINE STEVENSON
Sóc la Caroline, la dona d'en Henry
Stevenson. No crec que ens coneguem...
però tinc entès que ha vist al meu marit
avui...

SALLY HUNT (VEU OFF)
(com si s'adonés d'alguna cosa, sorpresa)
Oh... bé, sí...

CAROLINE STEVENSON
(davant l'acoquinament de l'altra, s'envalenteix.
Amb sarcasme)
En qualsevol altra situació no l'hauria
pas molestat senyora. Però resulta que
el meu home encara no ha tornat a casa,
i pensava que potser vostè podria dir-me
on és.

SALLY HUNT (VEU OFF)
(vacil·lant)
Jo... bé...

CAROLINE STEVENSON
(amb mofa)
Perdó, senyora Lord, no pot parlar una mica més alt? És que no la sento.

SALLY HUNT (VEU OFF)
Sí, sí, perdó...

CAROLINE STEVENSON
(tallant-la)
I doncs?

SALLY HUNT (VEU OFF)
Emm... i no podria trucar-la jo a vostè?

CAROLINE STEVENSON
Trucar-me? Per què?

SALLY HUNT (VEU OFF)
(desesperada)
Perquè jo... PAUSA.
(canvia de to, passa a una estranya i incomprensible alegria)
És el meu dia de pont, saps?

CAROLINE STEVENSON
(estranyada i enfadada)
Com diu? I què hi té a veure el seu pont en tot això? No ho entenc...

SALLY HUNT (VEU OFF)
I a més. També tinc aquell viatge a Roton Point...

CAROLINE STEVENSON
(molt molesta)
Escolti'm! M'està prenent el pèl o què? L'aviso que no estic per bromes, avui!

SALLY HUNT (VEU OFF)
Sí, llavors agafes tres ous per separat, dos gots de llet i 50 grams de mantega. Hi afegeixes una mica de sucre... i no t'oblidis de la farina!... PAUSA.

(en veu molt més baixa, histèrica)
Caroline? Caroline, sóc la Sally Hunt, te'n recordes de mi? Em sap greu això d'ara, però el meu marit, el senyor Lord, era molt a la vora. Ara no puc parlar, et trucaré quan pugui... espera'm!

Penja. La CAROLINE STEVENSON s'ajeu al llit i tanca els ulls.

CAROLINE STEVENSON
(murmurant per a ella mateixa)
Sally Hunt...

FOSC

FADE IN CAP A...

11. INTERIOR. PAVELLÓ D'ESPORTS D'UN INSTITUT - NIT **FLASHBACK**

Som quinze anys enrere. És un ball de final de curs, tot el pavelló és ple d'adolescents. Sona música típica de l'època i els joves ballen. El recinte està decorat i hi ha llums que recorden a una discoteca; també una barra on se serveixen begudes.
Els nois, tots amb els cabells llargs i texans; les noies, amb suèters i faldilles i els cabells recollits.
La SALLY HUNT, 15 anys, balla amb en HENRY STEVENSON, d'uns 17, i és diferent dels altres nois de la sala. Alt, bell, ben pentinat. Ella el mira amb delit. Ell, resta indiferent, amb aire de superioritat.
Una mica cap enllà hi ha una noia, amb un vestit de nit negre, els cabells perfectament recollits, que destaca. És la CAROLINE STEVENSON, d'uns 15 anys, esplèndida. Es mira la parella i amb elegància va cap a ells.
Dóna un copet a l'espatlla a en HENRY STEVENSON.

CAROLINE STEVENSON
(amb aire de superioritat)
Puc interrompre?

La parella se sempara i la SALLY HUNT es mira la CAROLINE STEVENSON amb sorpresa. En HENRY STEVENSON se la mira interessat, amb desvergonyiment.

CAROLINE STEVENSON
No t'importa, oi Sally?

SALLY HUNT

(afable, fent broma, es dirigeix cap a en HENRY STEVENSON)
Ja has lligat Henry, felicitats.

CAROLINE STEVENSON
(ignorant-la, dirigint-se a l'home)
Em dic Caroline Cotterell, i tu?

Abans que en HENRY STEVENSON pugui contestar, la SALLY HUNT s'avança.

SALLY HUNT
És en Henry Stevenson, Caroline.

La CAROLINE STEVENSON somriu, seductora. S'acosta més a en HENRY STEVENSON.

CAROLINE STEVENSON
Ballem?

Ell l'agafa de la mà i van cap a la pista de ball, deixant la SALLY HUNT tota sola, que marxa cap una altra banda. Ells dos es posen a ballar-ne una de lenta al mig de la pista.

HENRY STEVENSON
(somrient, afalagador)
Estic segur que no t'he vist mai abans... perquè del contrari me'n recordaria. Ets diferent de les altres noies d'aquí.

CAROLINE STEVENSON
(seductora)
Ets molt amable... jo sóc la filla d'en Jim Cotterell. No sé si saps qui és.

En HENRY STEVENSON fa un somriure més ampli.

HENRY STEVENSON
Oi tant! Aquesta és la mena d'homes que admiro. Sap el que vol. Té un cervell per aconseguir el que sigui. Diners. Amb diners pots fer tot el que vols... PAUSA. Mai he pogut anar a la universitat. PAUSA.
(absort, com parlant per a si mateix, sense somriure)

Massa pobres... a la meva família som massa pobres. Els he d'ajudar tant com puc.

CAROLINE STEVENSON
(intentant treure importància a l'assumpte)
Molts homes rics ni saben el que és l'escola. El meu pare no ha anat mai a la universitat.

HENRY STEVENSON
(alegrement)
Ah no? Així potser encara tinc esperances d'arribar a l'èxit!

CAROLINE STEVENSON
El meu pare sempre diu, que si un home no té talent per a fer diners, per més que estudiï... i que si té talent, tan és el que faci.

HENRY STEVENSON
(galant)
M'encanta el teu pare!

La música para i ell la deixa anar.

HENRY STEVENSON
(amable)
Moltes gràcies, ha sigut un plaer.

La CAROLINE STEVENSON somriu amb malícia.

CAROLINE STEVENSON
No vols ballar el que ve?

En HENRY STEVENSON fa una ullada al seu voltant. Busca a algú però no el troba.

HENRY STEVENSON
Un moment... I la Sally? Al cap i a al fi és ella qui m'ha convidat...

La CAROLINE STEVENSON assenyala al fons de la sala, on la SALLY HUNT parla amb uns quants nois animadament.

CAROLINE STEVENSON
(persuasiva)

La Sally ara està molt ocupada. PAUSA.
Podríem anar a fer un volt amb el meu
cotxe nou... va com una seda!

TALL CAP A ...

12. EXTERIOR. DESCAMPAT PROP DE LA CARRETERA - NIT **CONTINUA FLASHBACK.**

Som en un descampat il·luminat per uns fanals. S'està fent servir d'aparcament. Hi ha tot de cotxes bastant senzills, i alguns adolescents pul·lulen per allà. Algunes parelletes es recolzen als cotxes mentre es fan petons i s'abracen. Veiem un cotxe espectacular, molt més ostentós que els altres, nou de trinca. Un Bugatti. Al costat del cotxe, hi trobem la CAROLINE STEVENSON i en HENRY STEVENSON. Aquest últim contempla el cotxe amb admiració.

CAROLINE STEVENSON
(fardant, orgullosa del seu cotxe)
És preciós oi? I és únic. El papa
pensava que era massa per a mi, però...
és que quan el vaig veure, vaig decidir
que cap altre cotxe seria digne de mi!

HENRY STEVENSON
(admirat)
Sí, tens raó... és un cotxe fantàstic...
No està gens malament!

La CAROLINE STEVENSON l'agafa pel braç.

CAROLINE STEVENSON
(seductora, coquetona)
T'agradaria... conduir-lo?
Només una estoneta per la carretera.
Ningú ens trobarà a faltar.

TALL CAP A...

13. INTERIOR. BUGATTI - NIT **CONTINUA FLASHBACK**

Som dins el cotxe de la CAROLINE STEVENSON. Al volant , en HENRY STEVENSON i la CAROLINE STEVENSON de copilot. El paisatge de carretera il·luminat pels fars del cotxe passa a tota velocitat per les finestres.
El cotxe disminueix la velocitat fins a parar-se en un revolt.

HENRY STEVENSON
Molt bon cotxe! Aquesta joguina corre molt... m'encantaria anar-hi un dia i posar-lo al límit...

La CAROLINE STEVENSON mou la clau del contacte i s'apaga el motor.

CAROLINE STEVENSON
Ho podràs fer... si vols. Parem una estona. Tinc ganes de parlar.

HENRY STEVENSON
(rient)
Digues... gairebé no et conec! Encara m'hauràs d'acompanyar tu a casa. O potser em fas tornar caminant...

La CAROLINE STEVENSON reclina el seient enrere i es posa còmoda, amb aire pensatiu.

CAROLINE STEVENSON
Tu i la Sally Hunt... mai us hauria vist junts a vosaltres dos...

En HENRY STEVENSON se la mira i passa un braç per darrere el seient de la CAROLINE STEVENSON.

HENRY STEVENSON
Per què no?

CAROLINE STEVENSON
(fent-se la longuis primer i l'entesa després)
Ah, no ho sé... és la impressió que en fa. PAUSA. Saps? He viatjat molt jo. El papa m'ha portat per tot arreu, i he conegut a moltes persones. He après a classificar la gent...i la Sally i tu no sou de la mateixa classe. Sou de dos mons a part.

HENRY STEVENSON
(amb amargor)
Et refereixes als diners... què vols dir, que la meva família té diners i que no haig de rebaixar-me al seu nivell?

CAROLINE STEVENSON

(afanyant-se a rectificar l'error)
No, no, no m'has entès... no volia pas dir això.

HENRY STEVENSON
(amb ironia)
Ah no? I en què pensaves doncs?

CAROLINE STEVENSON
Pensava... pensava que la Sally és de poble, d'on vénen tots. I tu... tu ets diferent.

HENRY STEVENSON
(rient amb sarcasme)
Que sóc diferent? M'acabes de conèixer i ja creus que sóc diferent?

CAROLINE STEVENSON
I per què no? Mira aquests mocosos del ball. Són tots fills de famílies respectables, però... en el fons són com nines. I la majoria seran nens tota la vida.

HENRY STEVENSON
Ah... i jo no?

CAROLINE STEVENSON
Tu no ets un nen Henry. Potser ni ho has sigut mai.

En HENRY STEVENSON se li apropa i li fa un petó als llavis. Se separen.

HENRY STEVENSON
(amb gràcia)
Sempre havia volgut fer un petó a un milió de dòlars.

CAROLINE STEVENSON
(somrient temptadorament)
I per què no ho proves amb dos milions?

Es queden tots dos en silenci.

CAROLINE STEVENSON

Tinc entès que treballes en el món de la farmàcia i la drogueria.

HENRY STEVENSON
Sí, la família de la Sally em va ajudar a entrar en una companyia. Ara sóc director de tot, menys del departament de receptes.

CAROLINE STEVENSON
(inquisitiva)
I la Sally...?

HENRY STEVENSON
(posant-se en tensió)
La Sally és molt bona noia. Som bons amics, però res més. La seva família m'aprecia molt, i ens han ajudat a casa quan les coses no han anat bé. Però... a vegades penso... PAUSA

Es queda absent, mirant cap a fora sense veure-hi, i no acaba la frase.

CAROLINE STEVENSON
(encuriosida, impacient)
Què? Què penses?

HENRY STEVENSON
(tornant a la realitat)
A vegades penso que estic atrapat. Que faci el que faci, mai no aconseguiré el que vull... perquè vull massa.

En HENRY STEVENSON es treu un paquet de tabac de la butxaca i n'agafa un. N'ofereix a la CAROLINE STEVENSON, que també n'agafa un. Ell els encén tots dos. Després d'un parell de calades...

HENRY STEVENSON
(somrient amargament)
Tu i el teu condemnat Bugatti!... va, tornem al ball.

Engega el cotxe i es posen en marxa. Al cap d'uns moments...

CAROLINE STEVENSON

T'agradaria conèixer al meu pare Henry? Al cap i a la fi, treballeu del mateix. Ell a gran escala, i tu en un petit negoci.

HENRY STEVENSON
(rialler)
Home, doncs es clar que m'agradaria... al cap i a la fi...
(fent un joc de paraules)
...tots dos estem ficats en temes de "drogues"!

CAROLINE STEVENSON
Crec que tu li agradaries. Ve a Nova York la setmana que ve... si vols, te'l puc presentar.

HENRY STEVENSON
Bé... per què no? Tampoc hi tinc res a perdre...

FOSC

FADE IN CAP A...

14. INTERIOR. DORMITORI DE LA CAROLINE STEVENSON – DIA
FLASHBACK

Continuem al passat però uns dies més tard. La CAROLINE STEVENSON i la SALLY HUNT estan juntes en l'habitació. Sobre el llit, una enorme maleta oberta es va omplint de roba. Al terra, hi ha dues o tres maletes més. L'habitació està decorada amb motius antiquats i molt carregats.
La CAROLINE STEVENSON es passeja de l'armari al llit omplint la maleta, mentre la SALLY HUNT s'està a peu dret una mica apartada.

SALLY HUNT
(una mica vacil·lant, però amb determinació)
Caroline... et volia parlar d'una cosa...

La CAROLINE STEVENSON, inclinada sobre la maleta, es gira i se la mira maliciosament.

CAROLINE STEVENSON
Val, però afanya't. He de marxar a Chicago d'aquí un moment.

La SALLY HUNT mira a terra un moment, com per armar-se de valor, i aixeca el cap per mirar-se-la amb valentia.

SALLY HUNT
(titubejant)
Aquestes setmanes... has estat sortint amb en Henry... i bé, hi ha algunes coses que...

CAROLINE STEVENSON
(seca, malhumorada i mofeta)
Que què?

SALLY HUNT
Doncs que hi ha algunes coses que vull dir-te.

CAROLINE STEVENSON
T'estàs repetint Sally.

SALLY HUNT
(nerviosa, veiem que li costa parlar-ne, d'això)
No... no és un noi amb qui es pugui jugar Caroline. No hi juguis més, sisplau...

La CAROLINE STEVENSON va cap a l'armari i queda mig ficada dins. No li veiem la cara.

CAROLINE STEVENSON
(mofeta)
I què et fa pensar que hi estic jugant, Sally?

SALLY HUNT
Caroline... no és un noi per a tu...

La CAROLINE STEVENSON, que estava anat de l'armari a la maleta carregada de roba, es para en sec i se la mira.

CAROLINE STVENSON
(amb ironia)
M'agrada la teva franquesa.

SALLY HUNT
(desesperada)
Si no pares ara, Caroline, després serà massa tard... te'n penediràs... En Henry

no és per a tu. Jo el conec de tota la vida, el meu pare sempre l'ha ajudat i a casa meva sempre l'han considerat un dels nostres. Però Caroline, hi ha alguna cosa retorçada en aquest noi. Li agraden les coses que no pot aconseguir. I en el fons, dins seu, és una mica salvatge. No ho sé, suposo que l'estimo... però la comprensió és més important que l'amor! No estarà segur al costat d'una persona que no l'entengui... i fa coses Caroline. Coses que us podrien ficar a tots dos en un bon embolic...

La CAROLINE STEVENSON riu escandalosament. Va cap a la maleta i comença a deixar-hi la roba.

CAROLINE STEVENSON
És un truco molt maco, Sally, però amb mi no et servirà de res. No pots superar la competència, oi? A mi en Henry m'agrada molt. I el comprenc moltíssim també. I crec que és massa intel·ligent per quedar-se en aquest poblet de mala mort. Tot el que faci amb ell, és cosa meva. I si em caso amb ell, també serà cosa meva.

SALLY HUNT
(cridant, histèrica)
Casar-t'hi? No pots casar-t'hi Caroline, que no ho veus?

La CAROLINE STEVENSON se la mira i somriu.

FOSC

FADE IN CAP A...

15. INTERIOR. DESPATX DE JIM COTTERELL - DIA **FLASHBACK**

Som dins el mateix despatx que ja hem vist, però un any després de l'ultima escena. Hi trobem la CAROLINE STEVENSON i en JIM COTTERELL,ell assegut rere l'escriptori, ella dreta al seu davant. Veiem que ell està igual que l'últim cop que l'hem vist, però amb els cabells menys canosos.
Els hem enxampat enmig d'una "discussió".

JIM COTTERELL
(amb un to de veu bastant alt)
Però és que aquest noi no té res! PAUSA.
A veure, sí, és un noi molt
intel·ligent. Però és tan ordinari
Caroline, tan corrent!

CAROLINE STEVENSON
(desafiant, se'l mira fixament)
L'estimo.

JIM COTTERELLL
(crispat)
Bestieses! Ets una tossuda.

CAROLINE STEVENSON
No papa, no sóc tossuda! Estimo a en
Henry de la mateixa manera que estimo,
per exemple... PAUSA
(fa cara pensativa, li costa trovar un
equivalent)
L'estimo igual que al Bugatti, o que a
tu! PAUSA.
(fent el ploramiques)
El pitjor de tot és que tu no vols que
em casi amb ningú... vols que em quedi
aquí tancada a casa tota la vida...

En JIM COTTERELL s'aixeca i es posa a rondar pel despatx tocant-se el bigoti amb nerviosisme. Es para i se la mira.

JIM COTTERELL
(dolgut)
No és veritat... saps perfectament que
jo et dono tot el que vols, et deixo fer
tot el que vols, i tu mai tens en compte
els meus sentiments. Però aquest cop no
és el mateix nena. El casament és un pas
importantíssim per una noia de la teva
posició, que no ho veus? He hagut de
treballar molt per aconseguir tot el que
tenim... i quan jo em mori, tot serà
teu! No vull veure com algun aprofitat
s'ho queda tot només perquè tu t'hi has
encapritxat! PAUSA.
(suplicant)

Per què no ho penses una mica més, eh nineta? D'aquí un any... només per a veure si realment s'ho val...

CAROLINE STEVENSON
(fent una rabieta de nena petita, exagerant)
T'odio! T'odio i ets odiós! I egoista! Jo no t'importo gens, només penses en tu mateix i en el teu negoci! No t'agrada en Henry perquè penses que s'interposarà en els teus plans oi?

Es posa a tremolar i somicar per donar més dramatisme al moment. En JIM COTTERELL, visiblement nerviós i preocupat, continua...

JIM COTTERELL
Au va, calma't... tornaràs a posar-te malalta...

CAROLINE STEVENSON
(cridant)
Malalta? Ets tu qui me'n posa de malalta! Tu i el teu maleït negoci i els teus condemnats diners...

Es posa a somicar més fort. En JIM COTTERELL se li acosta i intenta passar-li un braç per sobre les espatlles, però ella l'esquiva i es deixa caure en una butaca, mentre continua plorant.

CAROLINE STEVENSON
(sobreactuant)
No vull parlar-ne més! No em trobo bé...

Sentim el so distorsionat del telèfon que zona, cada cop més fort...

FOSC

FADE IN CAP A...

16. INTERIOR. DORMITORI DELS STEVENSON – NIT **ARA**

La cambra s'il·lumina i continuem sentint el telèfon. La CAROLINE STEVENSON fa un bot. Era estirada al llit amb els braços sota el cap, somniosa.
Quan agafa el telèfon veiem que el rellotge marca les 21:55.

CAROLINE STEVENSON
(amb la veu una mica encarcarada)
Sí?

SALLY HUNT (VEU OFF)
(parlant molt rapid, no la sentim gaire bé)
Caroline? Caroline, sento haver-me comportat d'aquella manera tan estranya fa una estona. No podia parlar, tenia por que el meu marit em sentís. He sortit de casa i ara et truco des del mòbil.

CAROLINE STEVENSON
(amb to mofeta)
Ets tan estranya, noia...

SALLY HUNT (VEU OFF)
(amb amargor)
Deus trobar estrany saber de mi després de tants anys oi? Però havia de parlar amb en Henry... he estat tan preocupada per ell...

CAROLINE STEVENSON
(irònica)
Preocupada? Vaja! I puc saber què és això que tan et preocupa? Suposo que te'n recordes, Sally, de què passa quan intentes enganyar-me...

SALLY HUNT (VEU OFF)
No ho intento pas, creu-me... només vull ajudar. Això podria ser molt seriós per a en Henry... és una mica difícil d'explicar...

CAROLINE STEVENSON
(bruscament)
Doncs va!

SALLY HUNT (VEU OFF)
Bé... doncs resulta que el meu home, en Fred, és un dels investigadors del Fiscal del Districte...

CAROLINE STEVENSON
(sarcàstica)

Oh, vaja, què interessant...

SALLY HUNT (VEU OFF)
Fa unes tres setmanes, em va ensenyar al diari una crònica de societat on sortíeu tu i en Henry, i em va demanar si ell era el que havia sigut el meu admirador.

CAROLINE STEVENSON
(rient sense ganes)
El teu admirador...!

SALLY HUNT (VEU OFF)
(ignorant-la)
Doncs quan vaig dir-li que sí, es va posar a riure i em va dir que això era el que volia saber. Vaig demanar-li què li feia tanta gràcia sobre el tema, i em va dir que era una coincidència que ell tingués a veure amb el cas que es duu entre mans.

CAROLINE STEVENSON
(amb recel)
Un... cas?

SALLY HUNT (VEU OFF)
Sí... em va dir que era una cosa de la que encara no em podia parlar, perquè només era una intuïció, i va començar a gastar-me bromes perquè havia estat enamorada d'en Henry.

CAROLINE STEVENSON
Cosa que tu, naturalment, vas negar.

SALLY HUNT (VEU OFF)
Es clar... quina cosa més ridícula de dir, després de tants anys...

CAROLINE STEVENSON
(una mica interessada)
Bé, bé, continua...

SALLY HUNT (VEU OFF)
Llavors va sonar el telèfon. Era un dels homes d'en Fred, del Fiscal del Districte. Vaig sentir alguna cosa de

Stevenson... i també un nom com "Harpootlian". En Fred va dir que hi aniria i que el tal Harpootlian ho arreglés tot, i que seria dijous a dos quarts d'onze, a la barraca de canvi de South Ferry.

Es fa un moment de silenci.

CAROLINE STEVENSON
(gairebé cridant)
Mira Sally, tot això és molt interessant. Però si no arribes aviat al fons de la qüestió hauré de penjar-te, perquè en Henry potser vol trucar-me i no pot. A més, quina relació hi ha entre tot això i en Henry?

SALLY HUNT (VEU OFF)
(amb paciència)
Mira Caroline, t'ho explico tan ràpidament com puc... però és complicat, i vull que ho sàpigues tot.

CAROLINE STEVENSON
(sospirant)
Bé... què més?

SALLY HUNT (VEU OFF)
(avergonyida)
Jo... aquell dijous al matí... els vaig seguir.

CAROLINE STEVENSON
(alarmada)
Que què?

TALL CAP A...

16. EXTERIOR. CENTRAL PARK - NIT

La SALLY HUNT, 30 anys, rosseta i menuda, és una petita figura que es retalla contra la llum de les faroles del parc. Tot i anar abrigada i tapada, tan que quasi no la reconeixem, està encongida pel fred. Quan parla, emanen bafs de vapor de la seva boca.
Està parlant pel mòbil mentre camina amunt i avall d'un passeig ple d'herba.

SALLY HUNT
(esverada)
Que els vaig seguir Caroline. Ja ho sé, et sembla ridícul i difícil de creure però... volia saber què passava. No ho sé, conec a en Henry de tota la vida... i sé que és un noi estrany. Ja vaig provar de dir-t'ho una vegada.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(impacient, s'escura el coll sorollosament)
Creus que tot això és necessari? Mira Sally, si el que vols és alarmar-me, no cal que continuïs.

SALLY HUNT
(suplicant)
Sisplau Caroline, deixa'm acabar... no m'acusis... només provo de dir-te el que vaig sentir, perquè tot això podria estar relacionat amb la seva desaparició d'avui...sisplau...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
D'acord, d'acord... però vés tan de pressa com puguis.

SALLY HUNT
Vaig veure com en Fred es trobava amb dos homes. Un d'ells és company seu de feina, ha vingut algún cop a sopar a casa. L'altre suposo que era el tal Harpootlian de qui havia sentit parlar.
PAUSA LLEU.
Després de seguir-los una bona estona, vam arribar a una platja, prop de Staten Island.
Un cop allà, em vaig amagar prop del Casino, per passar desapercebuda.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Perdona, Sally, però de debò creus que m'empassaré tot això?

SALLY HUNT
Que és veritat, t'ho prometo! Ja sé que sembla una bogeria...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(a mitja veu)
Bogeria és poc...

SALLY HUNT
Van anar tots tres cap a una mena de barraca prop de la platja, i hi van entrar.
Jo em vaig esperar més d'una hora a prop de la caseta, però no va passar res. Quan ja pensava que se me n'havia anat l'olla i que havia de tornar, una llanxa motora va entrar a la cala i va atracar en una casa molt vella que hi havia per allà a la vora. Vaig veure com en sortia un home molt esvelt, que portava una mena de cartera molt gran. Després, la llanxa va tornar a marxar per on havia vingut.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(desesperada)
Oh, sisplau! Vols anar al gra?

SALLY HUNT
Sí, sí... L'home esvelt va entrar a la casa antiga. Llavors, els de dins la barraca en van sortir i també van anar cap a la casa antiga, van trucar la porta, i es van ficar tots a dintre. No ho sé, Caroline, no acabo de veure clar el que feien aquesta gent allà dins...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(amb sarcasme)
Pots comptar, una casa de barrets, segur!

SALLY HUNT
Espera, que encara no hi és tot. Al cap de més de mitja hora, quan van sortir, en Fred portava la cartera de l'home esvelt!

Silenci.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)

(cansada)
Molt bé, Sally, portava la cartera. I què més?

SALLY HUNT
No ho sé... jo vaig haver de tornar a casa molt ràpid per arribar abans que en Fred. El que sé, és que hem de fer alguna cosa... abans que no sigui massa tard!

Un estrany so va omplir la línia.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Què és això? Es pot saber què ha sigut aquest soroll?

SALLY HUNT
(mira un moment el mòbil i se li contrau el rostre de desesperació)
No tinc gaire bateria... aviat se m'apagarà el mòbil... Hem d'anar ràpid.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Mira Sally, francament, tot això és molt estrany.

SALLY HUNT
Ho sé, a mi també m'ho sembla. No podia relacionar en Henry amb la mena de crims que en Fred investiga... Per això l'he anat a veure... perquè m'ho digués ell mateix. Però no he aconseguit res.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
No ho sé Sally... en Henry i jo hem sigut feliços Durant deu anys...i no veig que això hagi canviat ara. Deus haver-ho entès tot malament. Encara estic pensant en si creure't o no...

Torna a sentir-se el mateix soroll de falta de bateria.

SALLY HUNT
Mira, només volia dir-te que crec que en Henry està en una mala situació. Ja et tornaré a trucar quan pugui. Ah, i en Fred ha estat trucant durant tot el

matí, i he sentit com parlava d'en Henry
i d'un altre... el que crec que vaig
veure a la caseta. Es deia Waldo
Evans... Caroline, jo...

La línia es talla i s'apaga el telèfon. La SALLY HUNT se'l mira.

SALLY HUNT
(amb un murmuri, per a ella mateixa)
Merda...

17. INTERIOR. DORMITORI DELS STEVENSON - NIT

La CAROLINE STEVENSON està estirada al llit, recolzada al capçal i fent-se un massatge a les temples amb els ulls tancats. Se la veu nerviosa i de tan en tan va fent sorollets i murmurant coses indesxifrables. Un tren passa a fora i sentim els forts sotracs que fa sobre la via.
De cop, sona el telèfon. Ella se sobresalta. Sembla que s'hagi de posar a plorar.
Amb la mà tremolosa, agafa el telèfon.

CAROLINE STEVENSON
Sí?

EVANS (VEU OFF)
(molt brusc i inquisitiu)
Ha arribat ja el senyor Stevenson?

CAROLINE STEVENSON
(sense acoquinar-se)
No. És el senyor Evans vostè?

EVANS (VEU OFF)
PAUSA. Sí, senyora Stevenson.

CAROLINE STVENSON
(perdent la compostura, gairebé cridant)
Vull saber la veritat sobre el negoci de
Staten Island! Ara mateix m'he n'he
assabentat, i ja estic prou nerviosa per
l'absència del meu marit , i
l'assassinat, i tot...

A l'altra banda de la línia l' interlocutor queda en silenci. Sentim unes sirenes, com de cotxe de policia.

CAROLINE STEVENSON
Encara és aquí senyor Evans? PAUSA.
Evans? Ei?

Desesperada, penja l'aparell. Immediatament torna a sonar. L'agafa.

CAROLINE STEVENSON
Sí? Evans? Contesti!

SALLY HUNT (VEU OFF)
(molt fluix, la línia és molt bruta i anem sentint sorolls tota l'estona)
Caroline..?

CAROLINE STEVENSON
(molt espantada)
Qui és?

SALLY HUNT (VEU OFF)
Sóc jo, la Sally. Et truco des d'una cabina. M'he assabentat d'una cosa més Caroline, per això et truco.

CAROLINE STEVENSON
(fatigada i tensa)
Vés ràpid Sally... em sembla que ja n'he tingut prou per aquesta nit.

SALLY HUNT (VEU OFF)
Quan he arribat a casa, hi havia un cotxe de la policia davant. Es veu que la casa de Staten Island ha estat escorcollada aquesta tarda. Han detingut a tres homes, però el tal Evans ha pogut escapar-se.

CAROLINE STEVENSON
Però l'Evans, qui és? I quina relació té amb en Henry?

SALLY HUNT
No ho sé encara Caroline... però em sembla que tot té a veure amb la companyia del teu pare...

CAROLINE STEVENSON

Això és absurd... l meu pare m'ha trucat avui des d'allà i no m'ha dit res...PAUSA.
Creus que en Henry és un dels tres detinguts doncs?

SALLY HUNT (VEU OFF)
No, jo no ho he dit això. Només dic que hi està ficat.

CAROLINE STEVENSON
(exasperada)
Però el volen arrestar?

SALLY HUNT (VEU OFF)
No, no ho sé exacatament...

CAROLINE STEVENSON
(irada)
Però llavors, què vols dir-me? Per què em truques? M'estàs espantant per a res!

SALLY HUNT (VEU OFF)
Ho sento...

CAROLINE STEVENSON
(descontrolada)
Però què et passa? Estàs gelosa perquè et vaig apartar del teu gran amor? No pots suportar de veure'm feliç? No pares de dir mentides... no em crec res del que m'has dit, sents? En Henry és innocent, i ara mateix està tornant cap a casa!

La SALLY HUNT penja sense contestar.

TALL CAP A...

18. INTERIOR. DORMITORI DELS STEVENSON - NIT

La CAROLINE STEVENSON està asseguda al llit amb els peus a terra, mirant el mòbil i llegint en veu alta.

CAROLINE STEVENSON
Un nou missatge de Henry.
"Nena, em sap molt greu, però al final he anat a la convenció de Boston. Ara

mateix surt el tren. Tornaré dissabte al matí. T'he intentat trucar però comunicava la línia. Et trucaré quan arribi, t'estimo."

Sospira i somriu amb més tranquil·litat. Deixa el mòbil sobre la tauleta i es fica al llit, tapada amb les mantes. Amb el coixí és fa un recolzament per a l'esquena i es repenja al capçal. Agafa el portàtil, l'obre i es posa a trastejar, sense importància. Veiem que està molt més tranquil·la.

Tot de frases ressonen pertot, com si sortissin de la seva ment.

VEUS (OFF)
Llavors m'esperaré... fins que el tren sigui damunt el pont...
El nostre client diu que no hi ha moros a la costa...
Sí, però… és per aquesta nit?
A vegades el senyor Stevenson ni passa per la oficina...
Crec que en Henry està ficat en algun problema...

La CAROLINE STEVENSON sacseja el cap com per fer fora les veus. En efecte, les veus desapareixen.
Descobrim que a la paret hi ha un rellotge analògic bastant antic. Són les 22:15.
Va passant l'estona i sembla que torna a neguitejar-se. Tanca la tapa del portàtil i el deixa tirat al costat del llit. Es fica dins com per anar-se'n a dormir, i tanca la llum. Veiem que es va removent inquieta durant una estona fins que al final s'aixeca i encén la llum. Fa cara de pànic. Agafa el telèfon i marca un número.

FOSC

FADE IN CAP A...

19. INTERIOR. CASA DEL DR. ALEXANDRE - NIT

Som en una casa moderna, decorada amb un estil minimalista. Hi ha un ambient carregat pel fum del tabac i sona música estil Chillout. S'hi està celebrant algun tipus de festa, hi ha gent per tot arreu; sobre els sofàs, al terra sobre l'estora...

Ens interessa particularment un grup d'unes quatre o cinc persones, la majoria noies, assegut en una taula, jugant a cartes.
El DR. ALEXANDRE, jove però amb algunes canes, de rostre pacífic i tranquil, deixa efusivament un grapat de cartes sobre la taula.

DR. ALEXANDRE
(rialler i MOLT seductor)
Ara tu, mossa. A veure què pots fer contra això!

JUGADORA DE CARTES 1
Ara ho sabrem!

DR. ALEXANDRE
No hi tens res a pelar!

Sona el telèfon. Sembla que tothom en fa cas omís. Al cap d'una mica deixa de sonar.

JUGADORA DE CARTES 2
No ha sonat un telèfon?

JUGADORA DE CARTES 1
Sí, a mi també m'ho ha semblat...!

DR. ALEXANDRE
Pots comptar... el que voleu és que vagi a mirar-ho per poder amanyar la partida, eh dolentes...!

Tots riuen, i llavors torna a sonar el telèfon.

JUGADORA DE CARTES 2
Ho veus com si que sona?!

El DR. ALEXANDRE s'aixeca de la taula amb un sospir. Fa un gest de ddisculpa i se'n va cap a un racó de la sala que queda mig amagat, on hi ha un telèfon, encara sonant.

DR. ALEXANDRE
(amb una veu neutra i seriosa, molt diferent a la que feia abans)
Mani'm?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)

(ploramiques, somica, està histèrica i parla cridant)
Doctor Alexandre? Escolti'm, estic molt neguitosa i molt espantada... em fa mal el cor, i cada vegada que respiro és com si els pulmons m'haguessin de rebentar...

El DR. ALEXANDRE sembla reconèixer la veu. Li canvia la cara i es posa de mal humor.

DR. ALEXANDRE
(com per treure-se-la de sobre)
Apa, apa! Va Caroline, no et posis així... Tranquil·la dona, que segur que no és res greu...
Per què no crides a la criada i que et faci companyia? Segur que estaràs més tranquil·la.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
No hi ha ningú... estic tota sola... i no em trobo gens bé! Necessito que vingui ara mateix!

El DR. ALEXANDRE mira a la sala plena de gent, passant-s'ho bé, rient... i es mira el telèfon amb recança.

DR. ALEXANDRE
Doncs molt em temo que no podrà ser. Vindria si ho trobés necessari, però sé que no ho és. Intenta relaxar-te i estigues ben quieta, i ja veuràs com te trobes millor. Si vols, pren-te un parell de les pastilles que et vaig receptar... t'aniran bé pels nervis.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(indignada, cridant)
Però, vostè sap que sóc una dona molt malalta! Quina mena de metge és vostè, que no ve quan el necessito?!

DR. ALEXANDRE
(crispat)
Mira Caroline, no creus que ja és hora que afrontis les coses d'una vegada?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Què? Quines coses?

DR. ALEXANDRE
(astorat)
Doncs el que saps tan bé com jo Caroline. El que li vaig explicar a en Henry fa una setmana.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
No sé què li va explicar a en Henry pero jo no en sé res de tot això...

DR. ALEXANDRE
(intrigat)
Però... jo vaig explicar-li tota la veritat... i em va prometre... no t'ha dit res?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(ofuscada)
Però la veritat sobre què? M'estic cansant de tan misteri... expliqui-m'ho ara mateix!

El DR. ALEXANDRE mira amb recança cap a la taula on encara juguen animadament les noies. Sospira.

DR. ALEXANDRE
(resignat)
Bé... suposo que t'ho he d'explicar. L'altre dia, en Henry va venir a la meva consulta, per saber el resultat de les proves que t'havia fet. Em va dir que el teu pare ja li havia parlat molt de l'estat del teu cor, tot i que fins després del casament no en va saber res, dels teus atacs.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Sí, potser sí...

DR. ALEXANDRE
Mira, tu saps que cada cop que tens un atac, es deu a les emocions fortes que hagis pogut rebre; per exemple una baralla. Doncs en Henry s'hi va fixar. Em va dir que cada cop que discutíeu tu

et posaves malalta, així que evitava tot
tipus de discussió amb tu, que fins i
tot tenia por que et morissis.
I jo li vaig dir la veritat: que no
calia tota aquesta molèstia. El teu cor
no té res, Caroline, RES!

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(incrèdula, titubeja)
C... com?
(ara cridant, furiosa)
Però com pot dir-me això? Sap que sóc
una dona molt malalta doctor, i tot i
així només vol que treure-se'm de sobre!

La CAROLINE STEVENSON comença a ploriquejar. El DR. ALEXANDRE fa cara d'amargor i rebufa.

DR. ALEXANDRE
No tens la malaltia que creus tenir...
el problema no el tens al cor Caroline,
el tens al cap.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(sarcàstica)
Al cap? Però què m'està dient... que
estic boja? PAUSA.
(gairebé cridant)
Per què tothom es pensa que estic boja?

DR. ALEXANDRE
(cansat, té ganes de marxar. La consola com qui
consola a un nen petit.)
Au va, Caroline... no et posis així...
ningú ho ha dit això...
Mira, el millor que pots fer és parlar
amb en Henry de tot això i em truques
quan n'estigueu tots dos ben
assabentats. D'acord?

Pengen a l'altra banda de la línia amb molta violència. El DR. ALEXANDRE tanca el ulls pel soroll sord. Sospira i ell també deixa el telèfon al seu lloc. Se'l mira un moment. Es toca la barbeta amb la mà amb gest pensatiu. Finalment, s'arronsa d'espatlles i amb un gran somriure torna a la taula, on les noies ja l'esperen ...

JUGADORA DE CARTES 1

(coquetona)
Ja fa estona que t'esperem...guapo!

FOSC

FADE IN CAP A ...

20. INTERIOR. DORMITORI DELS STEVENSON – NIT

La CAROLINE STEVENSON està asseguda al llit amb els peus a terra, mirant de fit a fit el telèfon, incrèdula. Té la boca una mica oberta i el maquillatge se li ha corregut al plorar. Porta els cabells una mica despentinats.
Comença a tremolar sense deixar d'observar l'aparell.

CAROLINE STEVENSON
(a mitja veu, sembla que s'hagi tornat boja)
Mentiders... falsos... sou tots uns mentiders...

Es llença al llit de panxa a terra i arrenca a plorar.

Sona el telèfon.

CAROLINE STEVENSON
(entre plors, la veu esmorteïda pels coixins)
No vull parlar amb ningú! Deixeu-me estar!

El telèfon continua sonant.

Al final, s'aixeca i l'agafa.

EVANS (VEU OFF)
(amb la seva veu inconfusible, sense deixar temps de parlar)
Amb el senyor Stevenson sisplau?

CAROLINE STEVENSON
(netejant-se els mocs amb la màniga, intenta que la veu li surti normal.)
No ha arribat en Henry encara, senyor Evans. No arribarà fins demà. PAUSA.
(explotant)
Sisplau, expliqui'm què passa... al menys vull saber per què em truca cada cinc minuts!

EVANS (VEU OFF)

(com excusant-se)
Em sap greu... no volia pas molestar-la...

CAROLINE STEVENSON
Doncs sí que em molesta!

Hi ha una PAUSA.

EVANS (VEU OFF)
(ignorant-la)
Puc deixar un encàrrec pel senyor Stevenson?

CAROLINE STEVENSON
(crispada)
Jo no sóc la secretària de ningú!

EVANS (VEU OFF)
(impertorbable)
Miri, digui-li que la casa de Durham Terrace ha estat escorcollada, i que jo ja ho havia fet aquesta tarda.

CAROLINE STEVENSON
(histèrica)
Què?

EVANS
(prossegueix com si sentís ploure)
Digui-li també que jo no crec que en Morano ens hagi delatat a la policia, perquè l'han arrestat, així que tampoc en trauria diners.

CAROLINE STEVENSON
Però... Qui és en Morano?

EVANS (VEU OFF)
(continua a la seva)
Finalent, que sàpiga que jo m'he pogut escapar, i que ara sóc a Manhattan, però que marxaré com a molt tard després de mitjanit.

CAROLINE STEVENSON
(totalment atabalada)

Però... què m'està dient? Vol parar d'ignorar-me?

EVANS (VEU OFF)
Bé, crec que això és tot. M'ho vol repetir, per si hi ha alguna cosa que no ha quedat clara?

CAROLINE STEVENSON
(perdent les maneres)
Però que se'n fot de mi? De què va?! Tinc dret a saber al menys de què estem parlant, no?

EVANS (VEU OFF)
(sospira, resignat)
Bé... potser sí que serà millor que li expliqui tot... abans que ho capgiri tot la policia.

CAROLINE STEVENSON
(neguitosa)
La... la policia?

EVANS (VEU OFF)
Miri... tot va començar...(tall)

TALL CAP A...

21. DESPATX DEL SR. EVANS – NIT **FLASHBACK**

Som en un despatxet petit. Per la porta oberta veiem una foto enorme d'en JIM COTTERELL, enganxada a la paret del passadís. Dins el despatx, l'EVANS, un home de mitjana edat, amb grans entrades, que treballa assegut en un escriptori, amb la cara amorrada als papers. Som un parell d'anys enrere que l'actualitat.

EVANS (NARRADOR, VEU OFF)
(cont.)
...la nit en què vaig conèixer el senyor Stevenson. Va ser al despatx que tinc a la fàbrica del seu pare, a Illinois. Ja no quedava ningú al despatx, era molt tard.

De cop, l'EVANS aixeca el cap, i mira cap a la porta. Allà hi ha en HENRY STEVENSON. Entra sense esperar invitació i es queda davant seu.

HENRY STEVENSON
Una mica tard per treballar encara, no?

EVANS
Sí senyor Stevenson... però tenim tanta feina...últimament sempre plego tard.

HENRY STEVENSON
He estat pensant en aquest laboratori... és el primer cop que vinc, saps?

EVANS (NARRADOR, VEU OFF)
Això em va agradar. Mai ve ningú a interessar-se per nosaltres, els que fem els medicaments. Estem una mica... marginats. No sé si m'entén.

EVANS
Si vol veure alguna cosa, puc ensenyar-li una mica el que fem aquí.

HENRY STEVENSON
Ah, no, no. Era només curiositat. Què hi feu aquí exactament?

EVANS
(content que algú s'interessi per la seva feina)
Nosaltres treballem amb els narcòtics... especialment amb l'opi. El transformem en els seus diversos alcaloides, com la morfina, la codeïna...

HENRY STEVENSON
(tallant-lo)
Caram... tot drogues. Es clar, en deveu tenir un munt aquí...

EVANS
(dubitatiu)
Sí... i és una gran responsabilitat...

HENRY STEVENSON
I què en feu dels alcaloides?

EVANS
(amb condescendència)
Home... doncs els utilitzem per a fer els productes Cotterell.

HENRY STEVENSON
(amb superioritat)
No, vull dir que què en feu abans d'utilitzar-los per a la fàbrica. Suposo que no els guardeu en una gerra sobre el prestatge.

EVANS
Home... això és un secret...

HENRY STEVENSON
(amb aire desinteressat)
Bé doncs... suposo que podria demanar-ho al senyor Cotterell...

En HENRY STEVENSON es posa a passejar-se per l'estança, mirant els quadres penjats a la paret amb fingit interès. Es gira i es mira a l'EVANS alçant les celles.

EVANS
(intimidat)
Bestieses! Només volia que s'adonés que vaig amb peus de plom amb tot aquest tema! Però, lògicament no hi ha cap problema en que ho sàpiga el gendre del senyor Cotterell!

L'EVANS s'aixeca. Veiem que és bastant menut. Va cap a la paret, al costat d'unes cortines que sembla que tapin una finestra. Les descorre i descobrim una porta blindada. Al costat hi ha un petit teclat adossat a la paret. Veiem que tecleja una llarga xifra a molta velocitat.
La porta s'obra com si fos un ascensor i veiem que a dins és tot ple de prestatgeries amb moltes caixes.
En HENRY STEVENSON s'ho mira meravellat.

HENRY STEVENSON
I no et preocupa haver de guardar tot això?

EVANS

És una gran responsabilitat... però aquesta caixa només s'obre sabent la combinació, que és bastant difícil...

FOSC

EVANS (NARRADOR, VEU OFF)
Després d'aquell cop, va començar a venir més sovint, sempre molt amable. Jo li explicava tots els processos que dúiem a terme nosaltres, i com que ell mateix ja és farmacèutic, ho entenia tot de seguida.

FADE IN CAP A...

22. PARADA D'AUTOBÚS, DAVANT LA F'ABRICA COTTERELL – NIT
CONTINUA FLASHBACK

L'EVANS espera l'autobús movent-se impacient d'un cantó a l'altre de la parada. Plovisqueja. Va molt abrigat. Som a l'hivern. Som un mes després de l'ultima escena. De fons, veiem la gran fàbrica, amb unes lletres resplendents "COTTERELL"

EVANS (NARRADOR,VEU OFF)
Un mes després de conèixer-nos, jo m'estava esperant per agafar el bus.

De cop, apareix un cotxe negre enorme. S'acosta a la parada i baixa una mica la finestra de vidres tintats. L'EVANS s'hi acosta tremolant.

HENRY STEVENSON
Evans! Puja, que et duc en cotxe!

EVANS
Gràcies... però no vull molestar...

HENRY STEVENSON
Au va, puja, no siguis ruc. A més, no m'agrada gens anar sol.

L'EVANS puja al cotxe.

TALL CAP A...

23. COTXE D'EN HENRY STEVENSON – NIT **CONTINUA FLASHBACK**

Dins del cotxe, les cares dels dos individus es van il·luminant en passar sota els fanals de la vora de la carretera. A l' EVANS se'l veu un xic incòmode.

EVANS (NARRADOR, VEU OFF)
Ja feia estona que érem en camí. Havíem parlat del cotxe, de cavalls... sempre m'hauria agradat tenir una granja amb cavalls a Anglaterra, sap? I això mateix li vaig dir al senyor Stevenson...

HENRY STEVENSON
No hi ha res de dolent en voler una cosa. El dolent és no poder aconseguir-la.

EVANS
(absent, com si penses en la seva granja plena de cavalls)
Sí... sé prou bé que mai podré tenir prou diners per a comprar una casa així...

HENRY STEVENSON
(cínicament)
Tens raó. Mai podràs comprar una granja treballant per al meu sogre.

L'EVANS se'l mira bocabadat.

EVANS
(desmotivat de cop)
No... suposo... que no.

En HENRY STEVENSON se'l mira un moment. Sembla que el sospesi amb la mirada.

HENRY STEVENSON
Tu i jo Evans... tenim moltes coses en comú.

EVANS (NARRADOR, VEU OFF)
Durant tota la resta del viatge...
(tall)

TALL CAP A...

24. COTXE D'EN HENRY STEVENSON – NIT **CONTINUA FLASHBACK**

El cotxe s'està aturant, i aparca davant d'una casa unifamiliar.

EVANS (NARRADOR,VEU OFF)
(cont.)
...cap dels dos va dir res.

L'EVANS, amb la mà a la maneta de la porta, es prepara per marxar.

EVANS
Moltes gràcies senyor Stevenson, bona nit.

HENRY STEVENSON
Espera't un moment Evans... vull parlar amb tu.

L'EVANS se'l mira i es torna a asseure bé.

HENRY STEVENSON
(amb una expressió fosca, sense somriure)
Evans...tinc una petita idea. Si surt bé... tindràs la teva granja a Anglaterra. Per a mi és... bé, per a mi no importa el que sigui. Tu pots dir-me si és una bona idea.

EVANS
(sembla una mica espantat)
Com vol dir?

HENRY STEVENSON
Vull dir que podríes comprar-te tot el que volguessis... només cometent algunes equivocacions.

EVANS
Equivocacions? Em sembla que no l'entenc...

HENRY STEVENSON
Sí Evans... en la quantitat de droga que poses als productes del meu sogre... no més, sinó... menys.

EVANS
(tremolant)

Mare meva... no!

HENRY STEVENSON
Ningú ho sabria a part de tu i jo Evans. Tu saps tan bé com jo que aquestes pastilles serien més bones per a la humanitat si no portessin tanta droga. I la que sobrés... et serviria per a comprar-te aquella granja a Anglaterra.

L'EVANS se'l queda mirant, com si fos un boig.

EVANS (NARRADOR, VEU OFF)
Em vaig quedar petrificat, horroritzat. Havia estat tan entusiasta que jo no podia ni pensar. Necessitava un temps per esclarir-me les idees.

EVANS
Estic segur que la cosa no és tan senzilla com la munta.

HENRY STEVENSON
Ah no? Ni per un químic tan genial com tu? Ho podries fer i segur que seria molt fàcil.

EVANS
(es nota que les paraules d'en HENRY STEVENSON l'han afalagat)
de veritat pensa que sóc un bon químic?

HENRY STEVENSON
(s'ha adonat que ha fet diana i se n'aprofita)
Sé que ets el millor del país. He llegit tots els teus treballs.

EVANS (NARRADOR, VEU OFF)
Jo no sabia què fer. He d'admetre que em va afalagar molt. Ningú havia apreciat mai els meus esforços. I la temptació és una cosa terrible...

HENRY STEVENSON
Au va, Evans, no siguis burro. Que ja gairebé ho tinc tot arranjat amb una altra persona.

EVANS
(astorat)
Una altra persona...?

HENRY STEVENSON
(somriu cínicament)
Algú ha de vendre la droga... no? Jo ara per ara no me'n sabria pas despendre. Però el tio que et dic sí. Es diu Morano. I vendrà tot el que jo li doni. Aniríem a tres parts.

EVANS
Però... senyor Stevenson...
(com si de cop tingués una idea reveladora i ho entengués tot, se'l veu alleugerit.)
Vostè el que vol és posar-me a prova! Però no he picat, no senyor.

HENRY STEVENSON
(encorba els llavis)
Evans. Tu vols alguna cosa: la granja. Jo també vull alguna cosa: diners. Diners meus. I he d'aconseguir-los. i els aconseguiré. Au, entrem a casa teva i parlem-ne bé.

EVANS
Però... i si ens atrapen?

HENRY STEVENSON
No ens atraparan. Entrem.

FOSC

FADE IN CAP A...

25. DORMITORI DELS STEVENSON - NIT **ARA**

La CAROLINE STEVENSON és asseguda amb les cames creuades sobre el llit. Està tan enganxada al telèfon que sembla que li hagi de fer mal. La seva expressió és una barreja d'incredulitat i espant.

EVANS (VEU OFF)
(a l'altra banda de la línia, amargament)
I no ens van agafar senyora Stevenson. Jo complia la meva part del tracte sense cap problema. Ho feia a la nit, quan el

meu personal ja havia marxat. I ningú se n'adonava. Jo donava la droga al senyor Stevenson i ell la passava a en Morano. On? Ni idea. Jo no l'havia vist mai. Al cap d'un temps ja tenia estalviats més de 15.000 dòlars. Un dia, em va arribar una carta on em deien des de la companyia que em traslladaven a Nova Jersey. Primer el senyor Stevenson no s'ho va prendre gaire bé...

TALL CAP A...

26. DESPATX DEL SENYOR EVANS - DIA **FLASHBACK**

Fa gairebé mig any des de l'últim cop que hem sigut al despatx. L'EVANS està assegut a la seva taula i es mira intimidat a en HENRY STEVENSON, qui té dret davant amb aire furiós.

HENRY STEVENSON
(asprament, veiem que està molest.)
Ho has demanat tu?

EVANS
No, no, li asseguro que no... és per això que estic nerviós... crec que sospiten de mi...

HENRY STEVENSON
Ximpleries! Si alguna cosa hagués anat malament, ja t'haurien detingut fa temps.
Tot això deu ser un assumpte de rutina.

EVANS
(nerviós)
És un senyal... hem de parar. Tot això és terrible! Jo ja no puc més, i ja tinc els diners suficients per a la meva granja... quan m'hagin traslladat podré començar a fer els tràmits...

En HENRY STEVENSON se'l mira amb un somriure sarcàstic que glaça la sang.

HENRY STEVENSON
(suaument)

Evans...pararàs quan jo t'ho digui. M'has entès? Quan jo t'ho digui. Ni abans, ni després.

En HENRY STEVENSON s'aixeca i va cap a la porta. La tanca assegurant-se abans que no hi ha ningú a la vora i s'asseu sobre un angle de la taula de l'EVANS. Continua somrient.

HENRY STEVENSON
Et necessito Evans, i no has d'intentar fugir. Potser a tu t'interessa la mica de xavalla que n'has tret, però jo en vull molt més. I em sembla que sé com fer-ho...més de pressa que fins ara.

EVANS
Com vol dir?

HENRY STEVENSON
(en veu una mica baixa)
Tu m'has donat una idea. Tenies raó quan has dit que el teu trasllat era un senyal. És un enorme senyal. Quan jo hagi reunit tots els diners que necessito, llavors podràs marxar. I ara, estic veient la manera d'aconseguir-los. No haurem d'esperar gaire.

EVANS
(suplicant)
Au va, senyor Stevenson... vol dir que hem de portar tot això més lluny? a veure, no dic que no sigui una cosa fàcil de fer... pro vol dir que tot això no li ha girat el cervell? Al cap i a la fi, fins on podem fiar-nos-en d'en Morano?

HENRY STEVENSON
(amb burla)
D'en Morano? És un gàngster. Per ell nosaltres no som més que aprenents. Nosaltres tenim els riscos, i ell només té que beneficis.

En HENRY STEVENSON s'aixeca i es posa a donar voltes pel despatx, seguint el mateix recorregut que l'altre cop.

HENRY STEVENSON
(Sense mirar a l'EVANS)
Jo ja no veig en Morano en els nostres plans... no, no l'hi veig. Evans, crec que s'haurà de buscar a algú altre que li passi la mercaderia.

EVANS
No serà fàcil deixar de treballar amb un tipus com ell...

HENRY STEVENSON
Ja me n'ocuparé jo, d'en Morano. Quan sàpiga que t'han traslladat a Nova Jersey, deixant-me a mi sense subministrament de drogues, no hi pensarà més. No ens suposarà cap problema.
El que farem és tancar la paradeta aquí i començar de zero a Nova Jersey, i passarem la droga a Nova York. L'únic que has de fer tu és, potser, guardar-la en un lloc més segur.

EVANS
Però, senyor Stevenson... això és impossible... no trobarem compradors nosaltres sols...

HENRY STEVENSON
(amb ironia)
Evans... Jo sóc prou llest per fer contactes allà on sigui.

FOSC

EVANS (NARRADOR, VEU OFF)
Un mes més tard vam començar les operacions a Staten Island. Vem instal·lar-nos en una vella casa de Dunham Terrace, prop de Nova York.

FADE IN CAP A...

27. DORMITORI DELS STEVENSON- NIT **ARA**

La CAROLINE STEVENSON, ara ajaguda al llit, recolzada al capçal, amb el telèfon, fa que no amb el cap incrèdulament

amb una ombra d'un somriure burlesc als llavis. Fuma una cigarreta mentre escolta a l'EVANS.

EVANS (VEU OFF)
Jo l'únic que feia era estar-me allà, i el senyor Stevenson em feia arribar els compradors, que eren petits intermediaris que després revenien a altra gent. D'on se'ls treia, no ho sé pas. Jo anava acumulant diners cada setmana, però el senyor Stevenson no semblava estar gaire content amb el meu progrés.
Amb el temps, vaig descobrir el gran interès del seu marit per aconseguir tants diners. Es veu que ha estat jugant a la borsa, utilitzant tots els diners que guanyava amb aquest fastigós negoci com a capital. Però no li ha sortit bé, i s'ha arruïnat.

La CAROLINE STEVENSON fa una llarga calada. Tot i el seu somriure irònic, veiem que dubta. Sembla que s'ho comença a creure.

EVANS (VEU OFF)
Tot això m'estava amargant a mi, perquè no veia la manera de sortir-ne.
Però, fa menys d'un mes, vam tenir un visitant.

La CAROLINE STEVENSON exhala i treu el fum.

FOSC

FADE IN CAP A...

28. CASA DE DURHAM PLACE – NIT **FLASHBACK**

Som en un salonet petit, d'una casa que es veu vella. Està poc moblat. Només una bombeta penja del sostre i ha d'il·luminar tota la sala. En una butaca, hi ha en HENRY STEVENSON.
L'EVANS entra per la porta, esbufegant, com si vingués corrent. Tanca la porta i veiem que queda paralitzat mirant un punt fix. Allà hi ha en MORANO, petit i baixet, ben vestit i molt polit. Porta els cabells clenxats i engominats. Uns 40 anys. Està assegut en una butaca de braços, molt còmodament. Es mira l'EVANS un moment i després es dirigeix a en HENRY STEVENSON.

MORANO
(amb una veu estranyament aguda)
És ell?

En HENRY STEVENSON assenteix amb el cap. Es mira l'EVANS.

HENRY STEVENSON
Evans, aquest és un vell amic nostre...
en Morano.

En MORANO se'l torna a mirar, sembla encuriosit.

MORANO
Seu!

L'EVANS s'afanya a fer-li cas, i s'asseu en una cadira de fusta atrotinada que queda lliure, una mica lluny dels altres dos, neguitós.

HENRY STEVENSON
(amb sarcasme, enfotent-se'n)
En Morano no està gaire content amb
nosaltres. Li sap molt de greu que
l'haguem fet fora dels nostres negocis.

En MORANO es manté impassible a la burla de l'altre.

HENRY STEVENSON
Justament, ara li estava comentant que
no el podem tornar a fitxar de cap
manera, i ell estava a punt de contestar
quan has arribat.

En HENRY STEVENSON es mira en MORANO esperant que continuï. Aquest triga una bona estona a parlar.

MORANO
Et recomano que baixis una mica aquests
fums, amic meu. Potser d'aquí una
estoneta no riuràs tant. Si m'escoltes,
Henry, potser aprens alguna cosa. Per
exemple, pots aprendre com continuar
vivint. PAUSA.
(amb ironia)
Quina feina us penseu que és aquesta?
Penseu que tothom pot obrir una botiga,
com si fos un supermercat? Això és el

que et va dir el teu privilegiat cervell Henry, que prescindissis de mi? Et pensaves que us perdria de vista?

HENRY STEVENSON
D'acord Morano, t'has marcat un punt. T'havia jutjat malament.

MORANO
Sí, m'has jutjat malament. Si continueu en vida, és perquè jo ho he permès. He dit als meus nois que s'estiguessin quiets. Però això no podrà pas ser per sempre.

En HENRY STEVENSON deixa de somriure.

HENRY STEVENSON
Vinga Morano, a tu tot això no t'interessa. Crec que puc fer-ho sense la teva ajuda. Tu ja tens el teu negoci a Chicago. Ja en tens prou...

MORANO
Ets molt graciós! Però no, no en tinc prou. T'estàs comportant com un boig, Henry. I em sembla que en aquest negoci, no es pot escollir.

HENRY STEVENSON
(una mica nerviós)
Què vol dir això?

MORANO
Això vol dir... que o bé jo torno a entrar... o tot se'n va en orris. Així de senzil. O entro al negoci... o no hi ha negoci!

En HENRY STEVENSON es posa més dret i més tens a la butaca.

MORANO
Mira, a mi, no pot passar-me res. No us conec de res a vosaltres. I ningú sabrà qui ha cantat sobre el gendre del vell Cotterell. Un passador d'informació com jo té plena protecció de la policia.

En HENRY STEVENSON es crispa i, aixecant-se de cop es llança sobre en MORANO. L'EVANS queda tan parat que es paralitza. Després de pocs segons de baralla a terra, en MORANO crida i entren dos homes enormes, que semblen goril·les, agafen en HENRY STEVENSON i el mantenen subjectat, un per a cada braç. En MORANO, amb tota la calma, s'aixeca del terra i s'espolsa la roba. S'asseu a la butaca i es treu d'una butxaca interior de l'americana un puret. L'encén. I fa una calada.
L'EVANS fa estona que tremola.

MORANO
Deixeu-lo, nois, no vull que el senyaleu. Que no pugui explicar res a ningú.

Mentre els dos goril·les asseuen en HENRY STEVENSON a la butaca on era abans, en MORANO treu una pinta del mateix lloc on ha tret el puret i es refà la clenxa.

MORANO
Au va, marxeu.

Els dos homes marxen per la porta i la tanquen amb un cop fort. En HENRY STEVENSON s'està quiet al seu lloc, blanc i tremolenc, despentinat.
En MORANO fa una llarga calada i treu el fum pel nas. Fa una rialla.

MORANO
Veus el que et deia, Henry? Em sembla que ara ens entendrem millor. Si fas el que et dic, jo m'encarregaré de tot.
(mira a l'EVANS)
I això també va per a tu. PAUSA.
D'ara en endavant, aquí mano jo.
Repartirem meitat i meitat. Una per mi, i l'altre per vosaltres.

HENRY STEVENSON
(amb un fil de veu)
Això no és just... no en tenim prou...

MORANO
(sec i fred)
És just si jo ho dic Henry.
Ara ja sabeu amb qui us les veieu. Molt bé, si em pagueu amb un centenar dels grossos, tot estarà arreglat.

HENRY STEVENSON
(escandalitzat)
Com? Per què?

MORANO
(amb mofa)
Com a recompensa per tot el temps que heu prescindit de mi.

HENRY STEVENSON
(cridant, s'aixeca de la butaca)
No saps el que dius! No en tinc tants jo, de diners! He perdut tot el que havia guanyat amb aquest negoci...

MORANO
(amb ironia)
Mala sort! Caram, quina mala sort que tens, Henry. Però no pateixis, segur que els aconsegueixes. I els aconseguiràs en un mes.

En HENRY STEVENSON es deixa caure a la butaca, encara més blanc.

HENRY STEVENSON
(amb aire de súplica)
no puc aconseguir tants diners en tan poc temps... necessitaria molts més dies... llavors potser la meva dona...

MORANO
(amb menyspreu)
La teva dona... no en trauràs ni un cèntim de la teva dona! No et donarà res!

HENRY STEVENSON
Ella està molt malalta... en el seu testament m'ho ha deixat tot...

MORANO
I què vols, que m'esperi a que es mori? No penso fer-ho. I tu tampoc, si ets una mica llest. Si algú s'ha de morir... es mor i punt!

HENRY STEVENSON
(cridant, escandalitzat)
Mare meva! Jo no puc...

MORANO
(també cridant)
No importa el que puguis o no puguis fer! Has d'aconseguir la pasta en trenta dies!

HENRY STEVENSON
(súplicant)
Però...

MORANO
(amenaçador)
Mira... no vull tenir la culpa del que et passi, Henry... Així que... potser puc ajudar-te... si vols.

FOSC

EVANS (NARRADOR, VEU OFF)
Des de llavors no he tornat a veure ni en Morano... (tall)

FADE IN CAP A...

29. DORMITORI DELS STEVENSON - NIT **ARA**

La CAROLINE STEVENSON està totalment en silenci, abraçant el coixí. Unes llàgrimes li regalimen galtes avall mentre escolta l'EVANS concloure la seva narració.

EVANS (VEU OFF)
(cont.)
...ni al senyor Stevenson. PAUSA. Ara que ja ho sap tot, crec que no fan falta més explicacions.

CAROLINE STEVENSON
(histèrica)
Però, on és ara en Henry? On és el meu marit?

EVANS (VEU OFF)
(amb veu molt fatigada)
Tan de bo que ho sabés senyora Stevenson. Ara he de penjar, pensi a

dir-li tot el que li he encomenat abans
al senyor Stevenson.
(sospira)
Bona nit senyora Stevenson.

Pengen el telèfon.
La CAROLINE STEVENSON deixa el telèfon al seu lloc i amaga la cara entre les mans. Comença a somicar.

CAROLINE STEVENSON
Henry... Henry...

Tremolant, agafa el telèfon i marca un número curt.

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
Aquí la comissaria de policia del
districte 17. Parla el sergent Duffy.

CAROLINE STEVENSON
Sóc jo altre cop, la Caroline Stevenson.
He trucat fa una estona...

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
(fatigat de cop)
Sí, senyora Stevenson, què passa?

CAROLINE STEVENSON
Bé... em preguntava si havieu fet alguna
cosa ja...

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
(prudentment)
Ho tinc aquí anotat a la meva llibreta
senyora.

CAROLINE STEVENSON
(incrédula)
Però no ha fet res encara?

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
Farem tot el que podrem senyora
Stevenson. Si passa res...

CAROLINE STEVENSON
(tallant-lo)
Si passa res? Vol dir que ha de pasar
alguna cosa perquè es moguin?

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
(cansat d'ella)
Ja li ho he dit abans senyora, quan la informació és tan vaga, no podem fer-hi res nosaltres.

CAROLINE STEVENSON
Però em pensava que al menys haurien fet córrer un missatge...

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
Això no és cosa nostra. Nosaltres passem la novetat al quarter general i ells fan el que creuen oportú.

CAROLINE STEVENSON
(resignada)
Gràcies. Bé..., espero que tot hagi sigut un terrible malentès.

SERGENT DUFFY (VEU OFF)
Sí senyora. Bona nit

CAROLINE STEVENSON
Adéu.

En penjar el telèfon, veiem que són les 23:00.
S'acomoda al llit, amb el cap una mica realçat. Tanca els ulls en un intent de relaxar-se.
De cop, se sent un espetec al pis de baix. La CAROLINE STEVENSON fa un bot i es posa en tensió, com els gats acorralats. Se senten unes passes, lentes, rítmiques. Ella es fica dins el llit i es tapa amb els llençols. Les passes continuen. La CAROLINE STEVENSON comença a gemegar.

CAROLINE STEVENSON
(gemegant, molt espantada)
Qui hi ha?

Té la vista clavada a la porta, tremola com una fulla.

CAROLINE STEVENSON
Henry? Henry, ets tu?

Continuen les petjades. Aparta el cobrellit i intenta posar-se dreta, però no pot. Comença a somicar. Des del carrer se sent el brunzit d'una moto que passa volant. Desvia la vista cap a la finestra i veiem que està oberta. Les cortines, al

moure's amb el vent, produeixen el misteriós soroll de passes. La CAROLINE STEVENSON sospira alleujada. S'eixuga la suor del front i les llàgrimes que li han baixat amb els llençols.
Sona el telèfon. Amb un gran sobresalt, l'agafa, esperançada. Veiem al rellotge que són les 23:05.

FOSC

FADE IN CAP A...

30. ESTACIÓ DE TRENS DE NOVA HEAVEN – NIT

L'estació està gairebé buida a aquestes hores de la nit. Hi ha menys de mitja dotzena de persones, repartides per tota l'estació. Això dóna un aire molt fred i molt trist a l'escenari.
Hi ha un gran rellotge suspès a mitja alçada. Una mica enllà, veiem una cabina telefònica. Dins, hi ha un home d'esquena. Sembla que esperi resposta. Descobrim que és en HENRY STEVENSON. La seva expressió és indesxifrable.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Sí?

HENRY STEVENSON
(somrient)
Nineta, ets tu?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(desesperada i alleujada)
Henry? Henry, ets tu? On ets?

HENRY STEVENSON
Estic arribant a Boston maca. M'he parat a Nova Heaven un moment. Se m'ha acabat la bateria del mòbil just després d'enviar-te el missatge... però l'has rebut oi?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Sí... sí que l'he rebut. Però... no entenc...

HENRY STEVENSON
No hi ha res a entendre, cucarrona. No t'he pogut trucar abans. Per això ho faig ara, per saber com et trobes. Em

sap greu haver marxat sense avisar, però ho havia de fer.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(fent el ploricó)
No em trobo gens bé... jo... crec que hi ha algú a casa, Henry...

En HENRY STEVENSON fa un somriure estrany.

HENRY STEVENSON
Què dius amor! Però qui vols que hi hagi? No estàs sola?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(somicant)
És clar, que sí... estic tota sola...Henry, vull que truquis a la policia i els diguis que vinguin aquí... ara mateix!

HENRY STEVENSON
(molt calmat)
Au va Caroline, no cal que et posis tan nerviosa. Estàs totalment segura dins de casa.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(feblement)
Sí, ho sé...però he sentit... he sentit un soroll a baix, a la cuina...

HENRY STEVENSON
Ximpleries! La casa està ben tancada. I tens el telèfon al costat del llit. Va estigues tranquil·la.

Ara en HENRY STEVENSON somriu d'una manera tenebrosa, malèfica, horrorosa. Mira l'hora al gran rellotge. Són les 23:10. El seu somriure s'eixampla.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Però Henry, avui m'ha trucat un home, i m'ha explicat una cosa que m'ha capficat molt... un tal Evans...

Ell fa cara de sorpresa. El seu somriure s'esvaeix.

HENRY STEVENSON
(titubejant)
Evans?
(intentant recompondre's i dissimular)
Mai havia sentit aquest nom abans.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Doncs hem tingut una conversa... hem parlat de tu.

En HENRY STEVENSON es torna blanc com el paper, i tentineja una mica dins la cabina. S'escura la gola i respira fondo.

HENRY STEVENSON
(intentant mostrar naturalitat)
De mi? I què podia dir de mi?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(plorosa)
M'ha dit coses terribles sobre tu! Jo sé que són mentides, però algunes semblaven veritats...!

HENRY STEVENSON
Un boig... no has de fer cas a tots els bojos que et truquen...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
M'ha dit... que havíeu estat robant drogues de la companyia del papa... és veritat això?

Ell s'ennuega. Sembla que li costa respirar.

HENRY STEVENSON
(tremolant, manté la veu ferma i riallera, tot i que està totalment seriós.)
Au va Caroline! Com vols que sigui veritat! Si no fossis tu, m'hauria enfadat i tot!

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
però Henry... si fins i tot ha deixat un encàrrec per a tu! Ha dit que la casa de Staten Island havia estat escorcollada, i que la policia ho sap tot... i que havien arrestat a un tal Morano...

HENRY STEVENSON
Que què?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Sí... i la Sally Hunt m'ha dit el mateix... m'han dit que eres un criminal... un home desesperat... i l'Evans m'ha insinuat que em volies morta!

HENRY STEVENSON
(col·lapsat)
Jo...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(tallant-lo)
I els diners Henry... per què no me'ls vas demanar? Jo te'ls hauria donat!

HENRY STEVENSON
(totalment desmoralitzat)
Oblida-ho...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(cridant)
Ja és massa tard? Te'ls aconseguiré ara, si no és massa tard...

HENRY STEVENSON
(desfet)
Deixa-ho...

En HENRY STEVENSON comença a plorar en silenci.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
No volia ser tan dolenta per a tu Henry... Només ho vaig ser perquè t'estimava... t'estimava molt amor meu... i tenia por que em deixessis sola...

Es produeix una llarga PAUSA, en la que sentim com la CAROLINE STEVENSON plora a l'altra banda de la línia i com a en HENRY STEVENSON li rellisquen llàgrimes galtes avall. De sobte, en HENRY STEVENSON aixeca el cap, com si s'adonés d'alguna cosa. Mira l'hora al gran rellotge: les 23:11. Els ulls reflecteixen el seu pànic.

HENRY STEVENSON
(amb molta pressa)
Caroline?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(amb prou feines audible)
Sí...?

HENRY STEVENSON
Caroline, has de fer una cosa.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Abans de tot, em perdones Henry?
Sisplau... perdona'm...

HENRY STEVENSON
(xisclant)
Oh per favor! Vols deixar-te estar de
ximpleries i escoltar-me?

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Sí. Sí...

HENRY STEVENSON
Has de fer exactament el que et diré,
entens? Vull que t'aixequis del llit,
ara!

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
No... no puc! Ja ho saps que no puc!

HENRY STEVENSON
Has de poder! Has de sortir de
l'habitació... vés al balcó i crida,
crida fins que et sentin des del carrer!

Comencen a respirar tots dos amb dificultat. Hi ha un moment etern de silenci.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(somicant)
No em puc moure Henry...!

HENRY STEVENSON
(histèric)
Has d'intenar-ho Caroline! Que no ho
veus que si no em mataran? Em ficaran a

la cadira elèctrica... i a tu només et queden tres minuts de vida!

En HENRY STEVENSON comença a hiperventilar. S'estampa contra la cabina. Està suant. L¡hora al rellotge, les 23:12.

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Què...?

HENRY STEVENSON
No parlis més, Caroline!... no parlis... És tot veritat, em sents? Em persegueixen! Estic desesperat! He intentat que aquesta nit... que aquesta nit a tu...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
(aterrida)
Henry! Algú puja per les escales! Henry!

HENRY STEVENSON
(cridant)
Surt! Surt del llit Caroline! Salva't... Salva'm! Sisplau... m'agafaran... ho sabran... els ho dirà en Morano...

A l'altra banda de la línia la CAROLINE STEVENSON somica paralitzada. Sentim un soroll familiar... el d'un tren que passa sobre unes vies... i per damunt d'aquest soroll, un xiscle que ens glaça a tots la sang...

CAROLINE STEVENSON (VEU OFF)
Henry!

Es talla la línia. Sentim les campanes del rellotge: les 23:15.

FOSC

FADE IN CAP A...

31. DORMITORI DELS STEVENSON - NIT

Tot és molt fosc, algú ha apagat les llums. Sentim la CAROLINE STEVENSON que gemega i esbufega de terror. Intenta sortir del llit, però cau a terra. Sentim uns passos rítmics que s'hi acosten. D'entre les ombres apareix el creador d'aquests passos. Una figura sumida en la fosca.

CAROLINE STEVENSON
(desesperada, súplicant)
No, no!

Sentim que passa el tren.

CAROLINE STEVENSON
(xisclant)
Henry!

Una mà enguantada li pren el telèfon i el penja. El so del tren es fa tan fort que no sentim res. Només veiem ombres, ombres bellugant-se sens parar.
El tren s'allunya, i tot queda en silenci.
Sona el telèfon.
La mà enguantada l'agafa.

HENRY STEVENSON (VEU OFF)
(cridant)
Caroline! Caroline!

Es fa una pausa molt llarga.

VEU PRIMERA
(molt profunda)
Ho sento. PAUSA. Us heu equivocat de número.

FOSC

FI

Us heu equivocat de número. 79.